

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

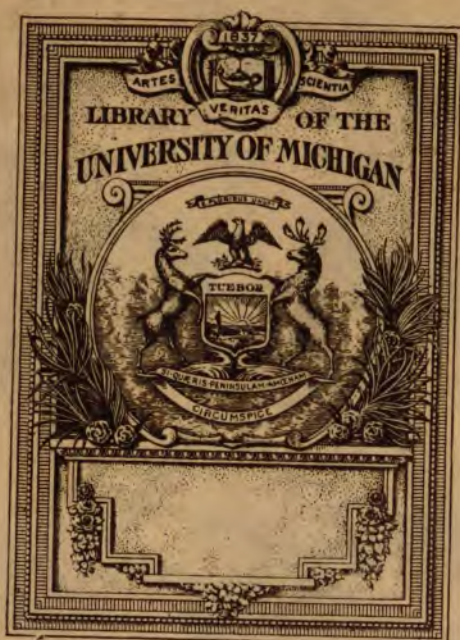
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

888
S2250
M

A 469435 DUPL

Müller, De Seleuco Homeric

888
S 2250
M

157

DE

SELEUCO HOMERICO.

DISSERTATIO
INAUGURALIS PHILOLOGICA
QUAM
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

CONSENSU ET AUCTORITATE

IN

ACADEMIA GEORGIA AUGUSTA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

MAXIMILIANUS MUELLER

SEDINENSIS.

GOTTINGAE

MDCCCXCI.

De dissertatione probanda ad ordinem rettulit
U. de Wilamowitz-Moellendorff prof.

Examen rigorosum habitum est die XXV. mens. Julii a. h. s. XC.

P A T R I

S.

152310

Sunt qui vituperent eos, qui in grammaticos operam studiumque conferunt, quod bonos veteresque auctores neglegant eosque colant, qui nihil proprii edant sed aut veteres interpretentur aut tantum repetant eorum qui antea fuerunt doctrinam. At qui non sequetur rivulos etiam variis flexibus curvatos, fontes non assequetur. Nam nostra scriptorum veterum interpretatio magis a grammaticis pendet quam obiter intuentibus videatur. Raro autem contigit nobis, ut ex plurimorum grammaticorum scriptis integra aliqua tradita habeamus, sed ingens fere multitudo frustulorum ex scriptis eorum in scholiis lexicis alius generis scriptoribus abdita est. Tamen minimum haec prosunt, nisi singulorum auctores et propagatores horumque quae cuiusque fides et sollertia sit novimus. Quod quam necesse sit, his temporibus magis magisque cognoscitur pluresque de singulis grammaticis disputationes in lucem prodeunt. Quarum numerum equidem augeo, cum de Seleuco Homérico disseram, quem inter illos non ultimum tenere locum hac ipsa dissertatione me docturum esse spero.

Ante me disputavit de Seleuco M. Schmidtus in III. volumine Philologi p. 436 sq. (Seleucus der Homeriker und seine Namensverwandten). Sed facile intellegitur parum sufficere illam tractationem, nam ea tantum praebet, quae in summa iacent superficie et ne haec quidem omnia recte exposuit, ita ut tempus esse videatur denuo de his rebus agendi.

Atque primum quaeramus de aetate eius, de vita, de scriptorum titulis, de nonnullis quibus idem nomen fuerit apud veteres haud insuetum. De aetate plane erravit Schmidtus, rectissime iudicaverunt Beccardus (de schol. Venet. Iliadis. Berol. 1865, p. 68) et Maassius (Phil. Unters. III p. 31) et Bappius (commentation.

Ribbeck. Lps. 1888), qui easdem fere rationes secuti Augusti eum Tiberiique temporibus attribuerunt. Haec sunt argumenta, quibus aetas eius definitur:

Primum saepius una cum Seleuco commemoratur Zeno quidam. Sueton. Tib. c. 56: *Item cum soleret ex lectione cotidiana quaestiones super cenam proponere comperissetque Seleucum grammaticum a ministris suis perquirere, quos quoque tempore tractaret auctores atque ita praeparatum venire, primum a contubernio removit deinde etiam ad mortem compulit. Nihilo lenior in convictores Graeculos, quibus vel maxime acquiescebat. Zenonem (Maassius. Xenonem codd.) quendam exquisitius sermocinantem cum interrogasset, quatenus illa tam molesta dialectos esset et ille respondisset Doridem, relegavit Cinariam existimans exprobratum sibi veterem secessum, quod Dorice Rhodii loquantur.*

Deinde vide scholion Aristoph. Thesm. 1175 (fr. 72). Revera eum qui his locis cum Zenone coniungitur, Seleucum esse Homericum, certum fit schol. Thesm. 840 (fr. 71), nam eum qui *προτατικὸν πρὸς Πολύβιον* scripsit eundem esse vix potest negari atque qui *προτατικὸν πρὸς Ζήνωνα*. Tiberii igitur conviva est Seleucus.

Deinde in eo quod modo attuli Aristophaneo scholio Polybius idem videtur esse, ad quem Seneca consolationem misit, in qua dicitur de Polybii studiis Homericis cc. 26 et 36. Tertium ad hunc Seleucum pertinent Athenaei verba I p. 20d (fr. 81). Bene haec quadrant in Augusti aetatem. Cf. Tacit. annal. I c. 54 et Zosim. hist. I p. 4.

Ad extremum Athenaei loco II p. 50a (fr. 42) docemur Seleucum usum esse Demetrio Ixione, qui fuit temporibus Augusti Caesaris¹⁾. Neque enim iure dubitat Schraderus (Porphy. ad Odys. p. 194 adn. 1), utrum Seleucus Demetrium an hic illum hoc loco

¹⁾ De Demetrio enim Ixione Suidae confido testimonio, cui audit *γεγονὼς κατὰ τοὺς Διόδοτου τοῦ Καίσαρος χρόνους*, quae Staescheus (De Demetrio Ixione Hal. 1883) ex alius Demetrii vita huc illata esse putat, quod Aristarchus *διδάσκαλος* eius fuisse dicitur. At hoc alterum primum ita explicari potest cum Maassio (l. c. p. 32), ut ex libris Aristarchi eruditum eum esse putemus. Deinde fortasse ex hac una causa Aristarchus praeceptor eius fuisse dicebatur, ut cognomen eius Ixion facere posset explicari: Aristarcho benefico male gratiam rettulit ut Ixion deis.

usurpaverit. Nam quamvis concedendum videatur Pamphilum, cui debet Athenaeus hunc locum, ex Demetrio ipsum hausisse (cf. IX p. 339 b, III p. 74 b, II p. 51 f), tamen non potest dubitari, quin Pamphilus etiam Seleucum in manibus habuerit, de qua re infra erit dicendum. Quae cum ita sint comparata, valde mirum esset, si Pamphilus ea verba (Ath. II p. 50 a), quae ex Seleuco ipse potuit haurire, ex Demetrio Ixione deprompsisset, quoniam, si sic concludendum esset, nihil sui addidisset Demetrius sed tantum Seleuci verba reddidisset. Sed nihil mirum habet, quod Pamphilus, cum Seleucus ei esset adhibendus, pauca verba Demetrii (ἡλα δὲ οἶον μῆλα) ex eo descripsit, ita ut Demetrium ipse non adiret. Denique Demetrii memoriam ab Athenaeo insertam esse accipere nos vetant prima verba: Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις βράβυλά φησιν ἡλα κοκκύμηλα μάδρνα τὰ αὐτὰ εἶναι. Glossographum autem nemo ab Homericis distinguet.

His argumentis obstare videtur schol. Thesm. 1175 (fr. 72), quippe ex quo concludendum esse videatur Jubae περὶ τῆς Θεατρικῆς ἱστορίας librum publici iuris factum esse post Seleuci προτατικὸν πρὸς Ζήνωνα. At recte Maassius dicit *vita quoque rem posse fingi, Seleuco, licet post Jubam fuerit, nihilo secius illius de oclasmate disputatiunculam non innotuisse*. Etiam loco ipso demonstratur, ut Wilamowitzius me monuit, scholiastam Seleuci quaestionem solvere Jubae loco citato. Nam si Juba ipse iam respexisset Seleucum, dixisset scholiasta: λῦει γὰρ ὁ Ἰόβας τὸ προταθὲν τοῦ Σελεύκου . . .

Quibus de causis Schmidtius Seleucum exeunti II. saeculo a. Chr. attribuerit, ipse legas si interest. Quas si refellere vellem, Maassii mihi repetenda esset argumentatio¹⁾.

De vita Seleuci non plura comperimus quam de plurimorum huius generis hominum. Videamus, quid Suidas de eo praebeat: Σέλευκος Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, ὃς ἐπεκλήθη Ὀμηρικὸς, ἐσοφίστευσεν δὲ ἐν Γώμῃ. ἔγραψεν ἐξηγητικὰ εἰς πάντα ὡς εἰπεῖν ποιητὴν. περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς· περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων· περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν. περὶ Θεῶν

¹⁾ Partheius (Mus. Alex. p. 133) enumerat Seleucum post Epaphroditum inter eos, qui inter Neronem et Nervam vixerint, causis non additis.

βιβλία ῥ', καὶ ἄλλα σύμμικτα. Audit igitur Ἀλεξανδρεὺς, quo demonstratur Alexandrinam civitatem eum habuisse, quae nonnisi Graecis solebat dari. In urbe ipsa etiam vixisse eum propter studia eius verisimile est, neque tamen ex cognomento Ἀλεξανδρεὺς potest concludi¹⁾. Postea Romam emigravit ut multi illis temporibus litterati homines. Ubi Suetonio teste in Tiberii aula pauperi libertati praetulit splendidam servitutem, cuius non effugit pericula, nam primum remotus a Caesaris mensa postea etiam mortem passus est, quod nugis domini satisfacere non potuit.

Difficilius est discernere, quae scripta ei attribuenda sint. Nam elucet non maiore fide dignum esse Suidam in eis, quae de Seleucorum scriptis dicit, quam fere in talibus ei habemus. Duos enim praeter hunc, de quo agimus nominat Suidas Seleucos: Σέλευκος Ἐμισσηνός, γραμματικός. Ἀσπαλιευτικά δι' ἐπῶν βιβλία δ'. εἰς τοὺς λυρικοὺς ὑπόμνημα. Παρθικά δύο. καὶ ἄλλον δέ τινα Σέλευκον εὖρον ἐμπαράθετον (ἐνπαρά²⁾ Α. ἐν ἐμπαρά²⁾ V.)· βιβλία δὲ οὐκ εἶχεν³⁾). Cum Homérico Seleuco sane Emisenus nihil commune habet, quamvis Halieutica et Parthica, quae illi apud Suidam adscribuntur, Tiberii aetati apta esse videantur Schmidtio. Sed mirum esset hac quidem aetate, si idem, qui pisces et Parthica bella describit, etiam lyricos poetas philologica ratione interpretaretur. Accedit, quod Alexandrinum Seleucum ut omnibus fere poetis ita lyricis quoque operam navasse certum est, de qua re infra dicere locus erit. Huius igitur commentarium in poetas lyricos esse, non Emiseni Schmidti suo iure contendit et Gutschmidius (ap. Flachium Hes. Miles. p. 192) recte dicere videtur Emisenum falso a Suida grammaticum appellari.

¹⁾ Momms. R. G. V 561. Plin. epist. X 5 sq.

²⁾ Rohde, Mus. Rhen. 33. 182 coniecit παρ' Ἀθηναίων coll. Athen. XV 697 d. Sed non quadrat hic locus, quoniam ibi extat ἡλαρὼν ᾠσμάτων ποιητὴν fuisse eum Seleucum; neque igitur potest dici apud Suidam βιβλία δ' οὐκ εἶχεν. Bernhardy ἐν παραθήκῃ. ἐμπαράθετον ut citatum videtur posse intellegi.

³⁾ Seleucum quendam etiam apud Athen. I 13 c et VII 320 a invenimus Halieuticorum scriptorem, sed tribus rebus a Suidae altero Seleuco distinguitur; primum enim Ἀλιευτικά inscribitur eius liber non Ἀσπαλιευτικά, deinde καταλογάδην scripsit non δι' ἐπῶν, denique Ταρσεύς appellatur, non Ἐμισσηνός. Quare haud scio, an non uterque possit confundi.

Iam ea perquiramus scripta, quae Alexandrino dedit Suidas. Atque in universum de eis Suidae credendum esse videtur. Dubito tantum de centum libris *περὶ Θεῶν*. Cuius operis auctor videtur esse idem atque is qui apud Porphyrium occurrit (De abstin. II δ 55) *τοῦτον δὲ τὸν Θεσμὸν* (scil. *ἀνθρωποθυσίαν*) *Δίφιλος*¹⁾ ὁ τῆς Κύπρου βασιλεὺς κατέλυσε κατὰ τοὺς Σελεύκου χρόνους τοῦ Θεολόγου γενόμενος, τὸ ἔθος εἰς βουθυσίαν μεταστήσας. Tamen Wilamowitzius me monuit, ne nimis his verbis crederem. Nam ille qui ea scripsit, putavit Seleucum theologum vetustissimum esse scriptorem. At tamen vix credibile est eum vetustiore fuisse rege Seleuco. Ergo pro certo dici nequit, utrum idem sit Homericus Seleucus atque theologus necne. Solus testis est Suidas, cui si de re ipsa credimus, sane magnus numerus librorum in suspicionem vocandus est²⁾.

Falsa interpretatione vexata sunt Suidae verba *ἐξηγητικά εἰς πάντα ὡς εἰπεῖν ποιητήν*. Nam La Rochius (Hom. Textkrit. p. 86) vertit »sozusagen zum ganzen Homer«. Sed ipsa grammatica refellitur. Nimirum posuit Suidas haec verba, ne singula nomina describeret.

Eis quae Suidas enumerat Seleuci scriptis sex alia addenda esse videntur. Primum enim *ὑπόμνημα τῶν Σόλωνος ἀξίωνων*, quod Seleuco adscribit Phot. s. v. *ὀργεῶνες* non dubitandum est, quin eiusdem sit. Alter liber, quem quin eidem attribuiamus, nihil impedit, est liber *περὶ φιλοσοφίας*, qui apud Laertium Diogenem duobus locis laudatur, ita ut Seleucus grammaticus nominetur auctor. Deinde liber *περὶ Ἑλληνισμοῦ*, qui duobus Athenaei locis citatur, in huius Seleuci scriptis habendus est. Denique librum *περὶ βίων* Seleuci nomine appposito laudat Harpocratio 137, 14. Post enumeratos Seleuci libros sequuntur apud Suidam: *καὶ ἄλλα σύμμικτα*, quae verba non apta esse videntur, quoniam *Σύμμικτα* revera titulum libri a Seleuco scripti fuisse apparet ex schol. Apoll. Rhod. II δ 1052 (fr. 77). Quare verum esse puto *σύμμικτα καὶ ἄλλα*, quod Schmidti profert in Philol. 71 p. 799.

¹⁾ Diphilum regem alibi non repperi.

²⁾ Cf. Daub., Stud. zu d. Biogr. d. Suidas p. 119. Perversa est propter ea verba quae sequuntur Flachii coniectura (l. c.) fortasse hunc numerum ad omnes libros Seleuci esse referendum.

Quoniam librorum titulos novimus, statuamus, quantum possumus, quid in singulis scriptis infuerit. Atque aequum est, ab Homericis studiis initium facere, quippe a quibus ipse cognomen acceperit. Incipiamus ab Athenaei libri quinti capitibus 1—20, in quibus Homericæ convivia comparantur cum Platonis Xenophontis Epicuri ita quidem, ut summis laudibus efferatur Homerus, omnia vituperentur acerrime apud philosophos. Praeclare disseruit de his capitibus C. Schmidtus in program. Elbing. 1886, p. X—XII. Atque primum docuit non ab Athenaeo ipso conserta esse haec capita, sed continuam in eis inesse disputationem. Deinde auctorem huius partis Herodicum Crateteum esse evicit. Eadem enim sunt crimina hic philosophis obiecta atque ea quae in fine libri quinti et in undecimi libri p. 112—115, 117—118 extant, quas partes Herodici plenas esse demonstravit Schmidtus. Multa enim mentitos esse philosophos, multa inhonesta ab eis narrari (p. 182 c et 506 c) (p. 187 c et 219 b), Platonem Homeri carmina ex civitate sua relegasse (p. 187 c et 505 b), tamen non Homerum sed Platonem turpibus sermonibus iuvenes perdere (p. 188 d et 508 d). Quidquid boni haberent, didicisse philosophos ab Homero (p. 179 d et 187 b). Praeterea ad finem totius declamationis Herodici ipsum commemoratur nomen (p. 192 b). Huc usque plane assentior Schmidtio. Sed media in tractatione de conviviiis (p. 188 f sq.) inserta est amplior Seleuci contra Aristarcheos disputatio, nam non solum versus δ 74 lectionem Seleuco deberi, sed inde ab hoc versu tota capita 14 et 15, nemo non videt. Quaeritur, utrum ab Athenaeo ipso illata sit haec disputatio an iam ab Herodico in suum usum conversa. Atque Schmidtus hoc alterum probat, quod Herodicum ut Crateteum maxime deceat illum contra Aristarcheos impetum propagare adeoque pro certo habet illud, ut etiam Herodici aetatem hoc definiat argumento. Sed nobis aliter res instituenda esse videtur. Praeter hanc enim Aristarcheorum vituperationem duae aliae insunt in continua conviviorum comparatione (cc. 9—11 et cc. 4 et 5), quarum priorem nunc accuratius inspiciamus. Inde a c. 8 demonstratur Homerum minime tam morosum esse, ut omnia conviviorum condimenta reiciat. Etiam cantum et saltationem ut ἀναθήματα adhibenda esse dicit. Deinde pergit Athenaeus c. 9: τὸ δ' ὅλον τὸ πρὸς τὰ τοιαῦτα νενευκὸς τοῖς μνηστῆρσι καὶ τοῖς Φαίαξιν

ἐνείμεν, ἀλλ' οὐχὶ Νέστορι οὐδὲ Μενελάῳ, οὐ ἐν τῇ γαμοποιίᾳ μὴ συνέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς ἐστιάσεως καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυῶν, ἐν αἷς παρείληπτο μὲν ἡ γαμουμένη πρὸς τοῦ νυμφίου, πέρας δ' εἶχεν ὁ τοῦ Μεγαπένθους γάμος, αὐτοὶ δὲ μονάζοντες διητῶντο ὃ τε Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, μὴ συνέντες, ἀλλ' ἐξαπατηθέντες ὑπὸ τοῦ πρώτου ἔπους·

τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν, προσσυνῆψαν τοιοῦτους τινὰς στίχους (δ 15—19) μετενεγκόντες ἐκ τῆς ὀπλοποιίας σὺν αὐτῷ γε τῷ περὶ τὴν λέξιν ἀμαρτήματι. Versus δ 15—19 igitur evincere studet auctor esse spurios. Atque prima causa affertur verbis (οἱ περὶ Ἀρίσταρχον) . . μὴ συνέντες ὅτι κτῆ. Sed ut tradita sunt verba, frustra circumspicimus, quid aptum sit ex illo ὅτι. Quam ut tollat difficultatem Schweighaeuserus mirum in modum μὲν post παρείληπτο, δὲ post πέρας voluit delere. Sed apparet necessarias esse has voculas, nam et verba παρείληπτο ἡ γαμουμένη . . et πέρας εἶχεν . . referri debent ad relativum ἐν αἷς, ita ut priora pertineant ad filiae, altera ad Megapenthis nuptias. Kai-belius coniecit fortasse ὅτι esse delendum sed tum primum neque est quod aptum sit a μὴ συνέντες neque video, quid velint verba συνεχοῦς οὔσης — καὶ ἡ Ἑλένη. Deinde coniungenda sunt verba αὐτοὶ δὲ μονάζοντες cum verbis καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυῶν, ἐν αἷς . . ; neque vero illis diebus Menelaus et Helena soli vitam degerunt. Ergo restat, ut δὲ post αὐτοὶ positum amoveamus. Et revera hoc est id, quo maxime refelluntur Aristarchei illos versus inserentes, quod soli vitam degunt Menelaus et Helena. Deinde vide, quam facile post primum (πέρας) δὲ alterum δὲ irrepere potuerit. At quid volunt verba συνεχοῦς οὔσης τῆς ἐστιάσεως καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυῶν? Quae est illa ἐστίασις? Casaubonus putavit significari eam, qua Menelaus nuptias celebrat. Sed quod claris verbis dicitur solos fuisse parentes, ante συνεχοῦς inserendum esse censet οὐκ ἔτι. Schweighaeuserus non probat hanc coniecturam, sed hanc dicit esse Athenaei sententiam: Aristarchum non animadvertisse τὴν ἐστίασιν, nempe τῶν περὶ Τηλέμαχον, fuisse συνελθῆ τῇ γαμοποιίᾳ, i. e. continuo secutam esse epulas illas nuptiales, quae ipsae iam finitae erant. At ne haec quidem sententia vera esse potest. Nam si id voluisset Athenaei auctor, verba τὸν δ' εὖρον δαινύντα intellexisset: invenerunt eum, postquam nuptiale

convivium celebravit. Neque tamen huius ineptiae accusare eum audeo, qui ipse ostendit, quam bene noverit Homerum. Deinde verbis ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυῖων indicari videtur, post ἀκμαίας ἡμέρας sequi aliquid, quod plane finiat nuptias. Novam mihi liceat proferre huius loci interpretationem. Videamus enim, quid fiat in Menelai domo, quo quasi finiantur nuptiae. Atque nihil restat, quam illud convivium, de quo δ 621—624 narratur:

δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείον βασιλῆος.

Nempe scio revera his versibus describi ἔρανον, qui plane alienus est a convivio nuptiali. At in regia domo fit ille ἔρανος et Menelao ipsi certe multa erant paranda ad convivas digne recipiendos. Ergo excusandus est Athenaei auctor, quod v. δ 3 ad illud convivium referebat. Non defuisse apud veteres, qui ita interpretarentur v. 621, docet schol. Q. ad locum: δαιτυμόνες· οἱ τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου παρασκευάζοντες et P. Q.: οἱ εἰς τὸν γάμον εὐωχούμενοι, ἢ οἱ τὴν δαῖτα παρασκευάζοντες.

Participium δαινύντα intellexit Athenaei auctor ut δαῖτα ποι-οῦντα, convivium praeparantem. Adiectivi συνεχοῦς significationem eandem esse puto quam Schweighaeuserus, qui dicit: duarum rerum, quae sunt συνεχεῖς, illa potissimum συνεχῆς alteri, quae proxime et continenter alteram excipit vel consequitur. Bene excipitur Telemachi Menelaique commercium versibus δ 621 sq. Etiam fulcitur mea coniectura eis, quibus Diodorus Aristophaneus refellitur verbis, quae in fine capitis 9 citantur et certe eidem debentur auctori, qui instituit hanc in Aristarcheos disputationem. Vituperatur enim Diodorus, quod ὅλον τὸν γάμον περιέγραψε τοπάζων πρώτας ἡμέρας εἶναι καὶ τὸ λῆγον αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ξωλον τῆς συμποσίας οὐκ ἐπιλογιζόμενος ¹⁾. Qua de causa Diodorus deleverit τὸν γάμον aperte non dicitur, sed in eo videtur haesisse, quod in toto Menelai convivio nullo verbo post v. 19 nuptiarum mentio fit, quod sane expectandum esset, si primi essent nuptiarum dies. Sed temere

¹⁾ Etiam vv. 15—19 delevit Diodorus, quamvis eum reliquisse eos suspicari aliquis possit, quod καθ' αὐτούς scripsisse dicitur in v. 18. At saepius veteres grammatici de lectionibus eorum versuum disputationem, quos ipsi obelo notaverant, cuius rei exempla affert Ludwichius Arist. I 441. 5. Schweighaeuserus in Σ 605 καθ' αὐτούς eum scribere voluisse putat, sed de Σ omnino nihil hoc loco apud Diodorum.

egit Diodorus, nam finis est illorum dierum (τὸ λῆγον αὐτῶν). Verba quae sequuntur ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔωλον τῆς συμποσίας eum diem significare voluit Schweigh., qui sequitur nuptiales epulas et quo venit Telemachus. Quodsi sic explicamus verba, non intellego illud ἔτι δὲ καὶ. Immo vero non idem est τὸ ἔωλον τῆς συμποσίας atque τὸ λῆγον αὐτῶν, sed novum inducitur, nam ἔτι δὲ καὶ est «deinde etiam». Neque igitur συμποσία sunt epulae nuptiales sed ἡ τῶν περὶ Τηλέμαχον. Erravit autem Diodorus, quod ὅλον τὸν γάμον delevit. Sic enim vv. δ 621 sq. non intelleguntur, quoniam v. δ 3 deest, qui indicat illud convivium. Apparet igitur Athenaei auctorem referendos esse putavisse v. δ 621 sq. ad v. δ 3. Proprii nuptiarum dies praeterierunt. Restat modo unum convivium, quod quamvis post nuptias tamen earum causa celebratur.

Illud autem ipsum convivium, cui interest Telemachus, nihil commune habet cum illis nuptiis. At tamen legimus p. 188 b: τὰ δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν ὧν ὄντες καὶ ἐν γαμικῇ συμποσίῳ διατρίβοντες κτ¹). Hic igitur γαμικὸν συμπόσιον nominatur illud convivium. Ergo hoc non ab eodem conceptum esse consentaneum est. An putas unum eundemque et versus illos, quibus cantus et saltatio describuntur, spurios esse putare, quod non sit nuptiale convivium et mirari iuvenes in eodem convivio tranquillos sedere, quamvis ἐν γαμικῇ συμποσίῳ διατρίβοντας? Etiam id concludi potest illam in Aristarcheos disputationem ne receptam quidem esse ab Herodico in suam conviviorum descriptionem. Nam Herodici est, si quidquam, illud τὰ δὲ μειράκια κτ²., quia opponuntur haec verba eis, quae de Platonis et Xenophontis turpitudine dicuntur. Neque potest cogitari unum Herodicum tam contraria miscuisse, etiamsi alterum aliunde deprompsit. Ergo Athenaeus ipse illam Aristarchi reprehensionem intulit in Herodicea. Jam circumspiciendum, unde Athenaeus sumpserit eam neque diu quaerendum, nam altera Aristarcheorum compellatio nostrae simillima non longe abest p. 188 f sq., cui Seleuci nomen appositum est. Neque igitur dubi-

¹) Conf. p. 185 b. γῆσι δ' οὐτ' ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Μενελάου τὸν λόγον ποιούμενος (δ 3): 'τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν υἱὸς ἦδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐν οἴκῳ, ὡς νενόμισται ἄγειν συμπόσια περὶ τοὺς γάμους τῶν τε γαμηλίων θεῶν ἕνεκα καὶ τῆς οἰονεῖ μαρτυρίας.

tabimus etiam versuum δ 15—19 athetesis nostro Seleuco tribuere. Simul apparet p. 188 f sq. ab Athenaeo ipso esse inserta¹⁾.

Praeterea minime opus est hac de v. δ 74 disputatione sermonis contextui. Herodicus enim omnino non curabat, utrum Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κείται legeretur an Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή. Nam ut hoc sit ut illud, dicere potuit: ἀλλήλοις ὁμιλοῦσιν . . οὐ περὶ ἐδεσμάτων, οὐδὲ τῶν θεραπευνῶν τοῦ κεκληκότος, ὑφ' ᾧ ἐλούσαντο, περὶ δὲ τῶν κτημάτων τοῦ ὑποδεξαμένου vv. δ 71—73 respectis. In c. 16 aperte indicat Athenaeus finitum esse excursum verbis ἀλλὰ γὰρ ἐπανιτέον ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ἐν ᾧ Ὅμηρος ἐπιδεξίως ἀφορμὴν εὔρεν λόγων, ὥστε [κτήμασιν] κτήσιν συγκρίναι φίλου.

Fulcitur haec mea argumentatio, quod ostendi potest Herodicum ante Seleucum fuisse ita ut ille hunc usurpare non potuerit. Notum enim est Herodici illud epigramma:

Φεῖγεται Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξοῦθῆς δειλότεροι κεμάδος,
γωνιοβόμβυκες μονοσύλλαβοι οἷσι μέμηλε
τό σφι καὶ τὸ σφῶιν καὶ τὸ μὴν ἦδὲ τὸ νῖν.
τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπρόμελον. Ἡροδίκῃ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις Βαβυλῶν.

Ex hoc epigrammate plura inesse docuit Buechelerus (Rh. Mus. 38, p. 507 sq.) in altero eorum Vergilianorum poematum, quae catalepton inscribuntur.

Corinthiorum amator iste verborum
iste iste rhetor, iamque quatenus totus
thucydides, tyrannus Atticae febris —
tau gallicum, min et sphin et male illi sit
ita omnia illa verba miscuit fratri.

Verba »min et sphin et male illi sit« luceclarius est derivata esse ex Herodici verbis: οἷσι μέμηλε τὸ σφι καὶ τὸ σφῶιν καὶ τὸ μὴν ἦδὲ τὸ νῖν τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπρόμελον. Verba Corinthia revocant ad aera Corinthia, quorum favor floruit ca. annum 44 a. Chr., postquam colonia a Caesare Corinthum ducta est. Eodem anno Cimber fratrem dicitur necasse. Ergo hoc tempore vel paulo post scilicet ante Seleucum poema illud ortum esse censendum est.

¹⁾ Vicissim hac ex causa praeter alias fieri non potest, ut totam de conviviis tractationem Seleuco tribuamus, quod coniecit Arnimius. Phil. Unters. XI p. 123.

Alterum momentum ad definiendam Herodici aetatem debeo Wilamowitzio. Potest enim demonstrari Athenaei libri quinti cc. 1 et 2 maximam in partem eiusdem esse, qui cc. 2—18 composuit. Eandem enim hic habemus Stoicorum rationem quam postea, Homerum ut totius humanitatis praeceptorem praedicandi. Vide p. 185 b: *φησὶ δ' οὖν ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Μενελάου τὸν λόγον ποιούμενος* (δ 3) *ὥς νερόμισται ἄγειν συμπόσια περὶ τοὺς γάμους τῶν τε γαμηλίων θεῶν ἕνεκα καὶ τῆς οἰονεὶ μαρτυρίας. τὸ δὲ πρὸς τοὺς ξένους συμπόσιον ὁ τῆς Ανκίας βασιλεὺς διδάσκει οἷον εἶναι δεῖ κατέ.* Deinde ostendit, ut Homerus heroes convivia celebrantes faciat amicitiae firmandae causa, sic etiam in republica et in philosophiae disciplinis legibus praescripta esse convivia. Atque hic extant haec verba: *πολλῶν γούν εἰσι φιλοσόφων ἐν ἄστει σύνοδοι τῶν μὲν Διογενιστῶν, τῶν δὲ Ἀντιπατριστῶν λεγομένων, τῶν δὲ Παναητιαστῶν.*

Quibus agnoscitur Stoicus Herodicus; nam Diogenes Antipater Panaetius sunt Stoici. Comperimus igitur Herodici aetate fuisse Athenis collegia convivalia, quae vocabantur de Diogene Antipatro Panaetio, nimirum quia ab his erant condita. Neque vero iam Cicero usquam talia collegia commemorat neque verisimile est ea duravisse supra Athenarum expugnationem a. 86 a. Chr. Accedit, quod iam Posidonius Panaetii discipulus et ei qui sequebantur Stoici fere plane redierunt ad traditam Stoicorum disciplinam, a qua Panaetius in pluribus gravibusque locis abierat. Quare Panaetiaestae quippe qui conditoris doctrinas servarent, haud diu post illum extitisse putandi sunt. Ergo iam annos 150 et 86 fines statuere possumus temporis, quo scripserit Herodicus illa verba¹⁾.

Iam satis stat mea sententia de Seleuco Athenaei auctore. Qua probata porro progredi possumus. Atque quaeramus de tertia in hac parte contra Aristarchum disputatione p. 177 c sq. Dicit enim auctor: *ἂντόματος δὲ οἱ ἦλθε βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος· δῆλον γὰρ ὥς οὔτε ἀδελφὸν οὔτε γονέας οὔτε γυναικα κλητέον οὔτε εἴ τις ἰσοτίμως τινὰς τοῦτοις ἄγει. καὶ γὰρ ἂν ψυχρον εἶη καὶ ἄφρον.*

¹⁾ Non plane persuasum mihi est, quod Schoenemannus de Herodici aetate (ex schol. Ran. 1028) demonstrare studuit (Rh. Mus. 42 p. 467 sq.). Neque enim certum est, utrum Didymus Herodicum adierit au Eratosthenem, a quo hic sua habere Herodicum ipse intellexit Schoenem.

καίτοι τινὲς στίχον προσέγραψαν τὴν αἰτίαν προστιθέντες· ἥδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο ὥσπερ δέον εἰπεῖν αἰτίαν, δι' ἣν ἀδελφὸς αὐτόματος ἂν ἦκοι πρὸς δεῖπνον [οὐδὲ] πιθανῆς τῆς αἰτίας ἀποδιδομένης. πότερον γὰρ φησιν, ὡς οὐκ ἴδει τὸν ἀδελφὸν ἐστιῶντα. καὶ πῶς οὐ γελοῖον κτέ. usque ad μεμφόμενος. Causam igitur addendam esse putaverunt illi, qui B 408 inseruerunt, ob quam Menelaus αὐτόματος venisset ad Agamemnonis convivium. Atque duae afferuntur causae, quae statim refelluntur. Prima inducitur verbis *πότερον γὰρ φησιν*. Ei qui hanc proferebant causam, hoc significare illum verum voluerunt: noverat fratrem cruciari animo, i. e. omnino ignorabat convivium parari a fratre, sed tantum venit, ut eum visitaret. Altera causa inducitur verbis *ἢ νῆ Δία κτέ.*, qua qui utebantur, ita interpretati sunt eum verum: Menelaum ignoscere Agamemnoni non invitanti eum et tamen venire.

Atque hanc alteram causam Aristarchi esse recte animadvertit Schmidtius et quia refutata ea statim sequuntur apud Athenaeum: Ἀθηνοκλῆς δ' ὁ Κυζικηνὸς μᾶλλον Ἀριστάρχον κατακούων τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν κτέ. et propter schol. B 405: ἅμα δὲ διδάσκει συμπεριφέρεισθαι τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ταῖς αὐτῶν σχολαῖς. καὶ ἵνα μὴ δόξη ἐπιλελῆσθαι αὐτοῦ ὁ ἀδελφός, αὐτόματος ἔρχεται ἀπαλλάσσω ἐκείνον ὡς πονούμενον τοῦ ἐγκλήματος B. T.¹⁾.

Ipsae autem auctor Athenaei contemptis illis causis, Athenocle Cyziceno et Demetrio Phalereo laudatis delet illum verum; δῆλον γὰρ, ait, ὡς οὔτε ἀδελφὸν οὔτε γονέας οὔτε γυναῖκα κλητέον, οὔτ' εἴ τις ἰσοτίμως τινὰς τούτοις ἄγει. Eandem sententiam prodit prima pars eius scholii ad B 405, cuius finem tantum attulit Schmidtius. Falso enim extrema verba ab versu 409 (ἥδε γὰρ κατὰ θυμὸν . .) citato coniuncta esse puto cum eis quae praecedunt. Antea enim exponitur, quibus de causis eo ordine invitentur heroes, quem videmus apud Homerum. Atque post Diomedem legimus: ἔκτος Ὀδυσσεὺς, οὐχ ὡς τῶν προειρημένων ἦτιων (πῶς γὰρ ὁ βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσω) ἀλλ' ὡς μᾶλλον αὐτὸν φιλῶν (B φίλον) παρεῖδεν ὁ Ἀγαμέμνων. τὸν γὰρ (B δὲ) ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν ἀλλ' αὐτόματος ἵλθεν. B. T. Townleiani lectionem τὸν γὰρ apparet esse veram, nam Ulixes, quem sexto

¹⁾ Ceterum Aristarchus non arguitur, quod verum illum interpolaverit, sed modo quod non deleverit, nam Demetrius Phalereus eum iam legisse dicitur.

loco quamvis et in bello et in consilio excellentem invitari possit mirari aliquis, ob eam causam sero invitari dicitur, quod magis diligatur a rege quam ceteri. Hoc ex eo intellegi posse, quod ipse frater regis omnino non invitetur sed *αὐτόματος* veniat. Haec sententia, quo magis necessarius aliquis sit invitanti, eo neglegentius eum invitari, optime quadrat ad Athenoclis apud Athenaeum verba: *εὐπαιδευτότερον τοῦτον "Ομηρον καταλιπεῖν, ὅσῳ τῆς ἀνάγκης ὁ Μενέλεως οἰκειοτέρως εἶχεν*, i. e. eo urbanus fecisse poetam, quod hunc praeteriisset, quo magis necessarius frater fratri esset. Consulto igitur dicitur in scholio praeteriisse Agamemno fratrem. Ergo possunt coniungi cum eo neque versus *ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν* . . neque quae sequuntur: *ἅμα δὲ διδάσκει συμπεριφέρεισθαι ταῖς τῶν ἀδελφῶν ἀσχολαῖς κτέ.*, nam hic rex oblitus esse fratris dicitur. Prima autem eius scholii pars aut Athenoclis est aut eius, quem sequitur Athenaeus auctoris, id quod mihi veri est similis; apte enim post scholii verba *τὸν γὰρ ἀδελφὸν οὐδέ ἐκάλεσεν, ἀλλ' αὐτόματος ἦλθεν* Athenaei extaret disputatio.

Sed ut dicam de Athenaei auctore, offendimus in capitum 2—18 contextu tres ampliores de singulis Homeri locis disputationes, quae toti tractationis de conviviis rationi parum aptae esse videntur. In omnibus Aristarchus acriter vituperatur. Duas Seleuci esse iam demonstravimus. Ergo vix potest quisquam dubitare, quin tertia eidem debeat. Eodem referendum est, quod contra Platonis interpretationem versus B. 408 dicitur p. 178 a—e, nam quamvis ut in Herodici partibus Plato compelletur, tamen nihil hoc attinet ad conviviorum comparisonem ab illo institutam. Prima verba c. 4 *ἐδίδαξεν δ' "Ομηρος καὶ οὗς οὐ δεῖ καλεῖν ἀλλ' αὐτόματους ἵεναι κτέ.* usque ad v. B 408 Athenaeus ipse transitus causa compilavit, dum respicit verba, quae antecedunt (p. 186 e): *ἔπειθ' ὁ μὲν "Ομηρος ἐκδιδάσκει τίνας κλητέον*. Praeterea inseruit huic Seleuceo fragmento, ut iam Schmidtius vidit, Bacchylidis versus cum proverbiiis¹⁾.

¹⁾ Hic enim ea plane sunt superflua, nam Platonis sententia etiam sine eis intelligitur. Similia extant in scholiis ad Platonis Conviv. p. 659, 37: *αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἵασιν. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρηθεῖν ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε εἰσιῶντο τῷ Κήυκι ξένοι ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ κτέ.* quae ex Lucilli Tarrhaei corpore proverbiorum manaverunt. Ex hoc ipso hausisse Athenaeum negandum est, nam neque usquam commemoratur ab Athenaeo neque om-

In altera disputatione c. 9 init. verba τὸ δ' ὅλον τὸ πρὸς ταῖς τοιαῦτα νενευκὸς τοῖς μνηστῆρσι καὶ τοῖς Φαίαξιν ἐνευμεν ἀλλ' οὐχὶ Νέστορι οὐδὲ Μενελάῳ Athenaeo ipsi deberi videntur. Inserta sunt tantum, ut ea quae sequuntur, possent adiungi. In media hac parte (p. 181 c) secernenda esse puto verba καθόλου δὲ διάφορος ἦν ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τῶν μὲν Ἀθηναίων κτῆ. usque ad ἄλλων δ' ἄλλο τι. Nam quod praecedat ex Timaeo de Laconistis apte citatum est, quoniam demonstrandum fuit aliud saltandi genus floruisse apud Lacedaemonios quam κυβιστῶν. Sed cetera aliena sunt a sententiarum conexu.

Has grammaticas quaestiones Athenaeus ex Homericis Seleuci commentariis descripsisse censendus est, nisi forte in libro quodam extiterunt, qui continebat varia ζητήματα.

Eidem operi novum fragmentum addi potest ex cap. 20. Nam capp. 19 et 20, ut res docent coniungenda sunt cum eis, quae praecedunt; sed qui formam respiciet, videbit ab Athenaeo ea esse composita ex diversissimis pannis. Atque primum enuntiatum Seleuceam profert doctrinam, quod apparet ex loco II p. 40 c collato. Ceterum c. 20 fere totum ex Dioscuridis¹⁾ libro περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὀμηρον βίου repetitum esse iam Brunkius (Dissert. Gryphisw. 1887, p. 28) ostendit. Confer enim: ἐκαθέζοντο δὲ καὶ δειπνοῦντες οἱ τότε = I c. 20 init. οἱ δὲ κρατῆρες αὐτοῖς . . = I p. 13 e f προέπινον δ' ἀλλήλοις = I p. 13 f ὁσάκις δὲ καὶ τροφὰς ἐλάμβανον = I p. 11 b ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων αἱ τράπεζαι ἐβαστάζοντο = I p. 12 a.

Restant quaestiones de vocabulis θρόνος, θρήνυς, κλισμός, δίφρος, de vv. δ 55—56, de aedium significationibus. Has omnes eidem Dioscuridi tribuendas esse putavit Weberus (Lpz. Stud. 1888) et fortasse recte fecit, quod attinet ad primam et tertiam. Nam hae pertinent ad heroum vitam illustrandam. Sed de altera idem dici non potest. Mera est critica observatio simillima eis, quas in

nino post II. saec. ipse usurpatus esse videtur. Ne Zenobium quidem habuit Athenaeus. Quare fortasse ipsa adiit scholia Platonis paroemiographica, quae iam in II. saeculo composita esse coniecit L. Cohn in Fleckeis. annal. Suppl. 13, p. 852.

¹⁾ Venia sit nomini Dioscuridis, neque enim ipse iuro in hoc nomen, sed plane assentior Kaibelio, qui dilucide rem exposuit in Herm. 22 p. 324 sq.

cc. 2—18 insertas esse vidimus. Illae autem sunt Seleuci. Quare etiam versuum δ 55—56 athetesi ei vindico. Quod veri fit similis, quia iam plura ex Seleuci in eundem librum δ commentario protulit Athenaeus.

Pauca dicenda sunt de vv. ι 5 sq. multum tractatis antiquis temporibus, quia Ulixes illic voluptatis videtur esse laudator. Atque hoc diluere crimen conatus est etiam Seleucus, quod videmus ex scholio T ad ι 5 (ex Porphyrio): *Σέλευκος δὲ τὴν εὐφροσύνην ὅταν εὖ φρονῶμεν καὶ [σώζει] τὴν ἀντάρχειαν, ἵνα μὴ φαίνεται κόλαξ* (fort. ἀκόλαστος). Coniunxerit aliquis hoc scholion cum ea eiusdem quaestionis solutione, quae apud Athenaeum II p. 40 d extat (*σημαίνει τὸ τέλος τὴν θυσίαν*), praesertim cum paulo praecedant Seleuci vocum *θοίνη* et *θαλαία* etymologiae. Neque tamen hoc potest defendi, quod in schol. Vd. D. H. sibi opponuntur illae duae solutiones: *οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως καὶ τούτων οἱ μὲν ὅτι εὐφροσύνη τῆς ἡδονῆς τῷ φρονεῖν διαφέρει* (Seleucus), *οἱ δὲ ὅτι τέλος ἐπὶ θυσίας* (scripsi pro οὐσίας) *ἢ τάξεως ἢ συμπληρώσεως, ἀκουστέον δὲ τῶν πρὸς εὐωχίαν* (Athenaeus). Ergo Athenaeum (l. c.) id quod de *τέλος* et *τελετή* dicit, ex lexico sumpsisse existimo. Ceterum Seleucus solutionem, quae ei tribuitur, non ipse invenit, sed accepit ab Eratosthene (cf. Athen. I p. 16 d).

Extremum locum apud Apollonium Dyscolum synt. 167, 5 servatum augere conemur. Dicit Apollonius: *ἐπεὶ οὖν προήλθομεν εἰς τὰς ἀντωνυμικὰς γραφὰς τοῦ Ζηνοδότου, οὐ παρέλκει καὶ περὶ τοῦ*

τίς τὰρ σφωῖ

διαλαβεῖν· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκος προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, παρατιθέμενοι καὶ ἐκδόσεις Ὅμηρικας. Mox sequitur, quibus de causis Seleucus ceterique eam praetulerint lectionem: καθιστάσιν τε τὸν λόγον οὕτως κτέ. Quas causas ex ipsorum grammaticorum libris esse descriptos ex eo elucet, quod infra dicit Apollonius etiam aliter defendi posse eam lectionem: ἔστι καθολικώτερον φάναι κἀκείνο, κτέ. Quodsi ex eis, qui praeferebant eam lectionem, nominat solum Seleucum, verisimile est causas eidem deberi.

Collecta si perlustramus Homericarum quaestionum fragmenta, Seleucum et interpretis et critici munere pariter functum esse

apparet. Etymologias profert verborum αἰδι, ἀλαός, ἰφθίμος, εὐφροσύνη, δαῖτα θάλειαν, θοῖνι, rerum explicationem addit ad α 215, de interpunctione agit ad Α 211, Γ 57, Ι 33, delet vv. Β 409, δ 55—56, δ 15—20, ΙΙ 272; ceteris locis de lectionum varietate disputat.

Paucis memorandum est schol. Τ ad Ω 476: εἰ δὲ ἀτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι. ὥς περ θέτι ταυτίπεπελε, ἐκείνους ἡμέτερον δῶκεν. Vituperabantur igitur hi versus, quod alieni essent a stilo carminis epici¹⁾. Sed affert Seleucus, ut hoc refutet, etiam plures tales versus, qui sint sermoni proximi. Quorum ad duos versus (Σ 385 et Α 678) servata sunt scholia in cod. Τ, quibus hoc ipsum monetur. Quare Seleuco haec scholia dare non dubito.

Neque vero suas tantum profert sententias sed, ut Aristarchus, saepius veterum manuscriptorum vel editorum affert lectiones. Manuscripta, quibus usum eum esse scimus, sunt ἡ πολύστιχος, ἡ Κρητική, ἡ Κυπρία. In scholiis Homericis prima commemoratur, ad Α 340, Α 258, Α 334, ἡ Κρητική semel Α 381, ἡ Κυπρία quater Α 332, Α 381, Α 424, Ε 461. Seleuci nomen appositum est modo ad Α 381 (Cypria et Cretica) ad Α 340 (πολύστιχος), neque tamen dubitandum est, quin omnes horum manuscriptorum lectiones ei debeantur. Etiam ex Apoll. Dysc. synt. 167, 5 (fr. 3) concludi potest, etiam quaestiones, quae ceteri grammatici Alexandrini mera analogia discernebant, ipsum manuscriptis discernere studuisse. Τὴν πολύστιχον nonnulli Seleuci ipsius editionem esse putaverunt scholii Α 340 forma decepti: Σέλευκος ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει ἀναιδέως. . . Sed iam a Schmidtio et aliis²⁾ ei sunt refutati, nam illud scholium ita decurtatum est ab epitomatoribus, ut genuina sententia obruta sit. Intellegendum enim est Seleucum tradidisse τῆς πολυστίχου lectionem esse ἀναιδέως, quod elucet ex schol. Α 381: Σέλευκος φησιν ἐν τῇ Κυπρίᾳ καὶ Κρητικῇ ἔπερὶ δᾷ νύ οἱ φίλος ἦεν. Nemo enim Cypriam Creticamque editiones esse putabit a Seleuco curatas.

Etiam sunt, qui πολύστιχον mutaverint in πολύστικτον eamque

¹⁾ Delevit Aristarchus v. 476, sed alia ex causa. Haerebat enim verbis ἐτι καὶ παράκειτο τράπεζα. Cf. schol. Τ.

²⁾ Sengebusch, Diss. Hom. I p. 203. Ludw. Arist. I p. 190.

Seleuci esse putaverunt editionem, quod pluribus locis interpunctiones eius citantur a Nicanore; cf. Graefenhan. III p. 259 et Beccardum (l. c.).

Praeter haec manuscripta etiam veterum criticorum lectiones accurate collegit. Eustathius enim testimonium eius affert de Aristophanis lectione quadam (fr. 4). Deinde etiam in fr. 8 Theagenis lectio a Seleuco videtur esse allata. Plures citantur critici in eis, quae ex Athenaeo separavimus fragmentis.

Sed iam quaerendum est, quoniam vidimus *τὴν πολύστιχον* non fuisse editionem a Seleuco factam, num omnino fecerit editionem aut quo libro Homericas suas animadversiones in publicum miserit. Atque equidem meo iure negare mihi videor Seleucum editionem curasse, nam neque Suidas *διοθώρσεις* ei attribuit sed *ἐξηγητικά*, neque in scholiis usquam extat ἡ *Σελεύκων* vel tale quid. Immo vero, quod non solum criticae sed etiam exegeticae inveniuntur eius animadversiones et criticae eius rationes saepius causis defenduntur, commentarios tantum scripsisse videtur, quibus singuli deinceps versus tractabantur.

Tam familiarem Homero Seleucum par est Hesiodum non neglexisse. Et insunt saepius in scholiis Hesiodeis Seleuci annotationes, quibus indicatur maiore cum libertate eum in Hesiodi carminibus esse versatum quam in Homeri. Nusquam enim mutationes eius manuscriptorum lectionibus fulciri sed omnes mera ex coniectura factae esse videntur. Explicanda esse videtur haec ratio potissimum ex eo quod Hesiodi libri non tantum inter se differabant quam Homeri, nimirum quia minus tractabatur ille. Pertinent autem Seleuci observationes non solum ad Theogoniam et Opera, sed etiam ad Herculis scutum, in quod tum etiam ab Epaphrodito commentarius scriptus est (cf. Et. Gud. 36, 13). Ergo videtur Seleucus non probare Aristophanis sententiam (cf. hypothes. Scuti) spurium esse carmen iudicantis.

Hae sunt Seleuci in Hesiodo mutationes. Theog. 160 *ἀχνυμένη* proponit pro *στεινομένη*. Offendere debebat, qui Homeri sermonem noverat, nam illic *στείνεσθαι* aut angustum fieri aut onerari significat neque vero animo angere vel suspirare.

v. 270. *καλλιπαρήους* mutat in *καλλιπάρης* Graeis hoc demens epitheton, Ceto apponens, quia v. 238 *καλλιπάρης* nominatur Ceto.

Atque hic verum vidisse Seleucus videtur; neque enim quisquam infitiabitur male aptum esse illud epitheton Graecis.

In Opp. v. 96 dolium Pandoraë *δόμους ἀρρήκτους* dici miratus *πίθοισι* scripsit pro *δόμοισι*, ubi iniustam esse offensionem concedendum est.

Aristarchi vestigia premere mihi videtur in schol. Scut. 415: οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο· Σέλευκος δὲ γράφει »χαλκός«, ἔν' ἣ ἐπὶ τοῦ δόρατος· ἡ γὰρ ἀσπίς οὐκ ἐπεποιήτο ἀπὸ χαλκοῦ. Ad tres enim locos Homeri, ubi extat idem semiversus (Γ 348, Η 259, Ρ 44) adnotat Didymus: χαλκός· οὕτως Ἀριστάρχος, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ χαλκόν· ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ σ γράφειν. Atque apud Homerum certe recte scribit Aristarchus, quia tribus locis citatis sequuntur: ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή et pronomen οἱ poscit nominativum χαλκός. Tamen iam Scuti scriptorem legisse χαλκόν, ex hoc loco comperimus. Seleucus autem unum Aristarchum hic secutus χαλκός scripsit et eam quae in scholio sequitur causam aut non ipse aut postea sibi excogitavit.

Non nimis reprehendendus est, quod haesit in Opp. v. 549, ubi recentiores quoque plures offenderunt ignari, quid sit ἀῆρ πυροφόρος. Scripsit autem, hic quoque ex coniectura, ut videtur, ὄμβροφόρος. Recte explicare videtur Goettlingius »nubes fecunda, quae triticum procreat«. Quamvis igitur interdum cupidum deprehendamus Seleucum offensionum, quae ei viderentur remouendarum, tamen quae quoque loco coniecit, si non veritati, tamen ei, quam ipse poscit sententiae satisfaciunt.

Atheteses eius duae traditae sunt. Delet enim Theog. 114—115 et 573—585. In v. 115 iam Aristarchus verba ἐξ ἀρχῆς in suspicionem vocavit et Wolfius Seleuci iudicium probavit.

Altero loco (573—585), ut non omnia recta sint, vana certe Seleuci offensio: ἀπρεπὲς θεὰν οὖσαν τὴν Ἀθηνᾶν κοσμεῖν γυναῖκα.

Iam idem quod in Homericis studiis, et hic disceptandum est, num Hesiodi editio Seleucea extiterit. Criticas quidem tantum animadversiones eius ad Hesiodum novimus, non exegeticas; quare editionem eius fuisse contendit Flachius. Sed nemo negabit non minus apte in commentariis coniecturis sive athetesis locum esse quam in editione. Tamen nihil certi potest affirmari.

Specimina rationis eius poetas comicos tractandi in Aristophanis

scholiis servata sunt ex libris qui inscribuntur *προτατικὸν πρὸς Πολύβιον* et *προτατικὸν πρὸς Ζήρωνα*. Atque hic videmus ex uno exemplo etiam mythologicas fabulas non alienas ei fuisse, quod schol. nub. 1005 (fr. 73) verbum *μορία* explicat ex fabula de Halirrhothii morte narrata.

Tragicos poetas a Seleuco neglectos esse vix credibile est et videtur huc referendum esse fragmentum ab Heliodoro servatum, quod de re metrica Aeschylī et Sophoclis agit (fr. 34).

Quemadmodum lyricos poetas tractaverit Seleucus, ex uno fragmento intellegere possumus, quod Athenaeus servavit l. X p. 430a—d (fr. 79). Agitur de Alcaeī versus *ἔγχεε κέρναις ἕνα καὶ δύο* interpretatione, quo Chamaeleo putabat *λέγειν αὐτὸν* (scil. Ἀλκαῖον) . . *σωφρονικὸν ὄντα καθ' ἕνα κύαθον ἄκρατον πίνειν καὶ πάλιν κατὰ δύο*. Sed statim refutatur haec Chamaeleontis sententia. Minime enim sobrium fuisse Alcaeum immo vinosum. Quod ut demonstretur ex Alcaeī ipsius carminibus afferuntur loci, quibus ad bibendum incitat poeta. Deinde pergitur: *πῶς οἶν ἔμελλεν ὃ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κύαθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλενος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις· φησὶ γάρ· πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ὁμμένομεν κτῆ. ἕνα πρὸς δύο ὁπῶς κινάναι κελεύων*. Apparet igitur, quod iam Brunkius vidit (l. c. p. 37). Chamaeleontem citari a Seleuco totamque de hoc Alcaeī loco disputationem esse Seleuci. Sed porro progreditur Brunkius, quo equidem sequi eum nolim. Atque recte vidit in eodem libro p. 428f non solum Sophoclis de Aeschylō apophthegma Chamaeleontis esse, sed omnia, quae eo loco de Aeschylō dicuntur. Idem vidit his similia in primo libro extare p. 17c et p. 22e, quae et ipsa Chamaeleonti dare iure non dubitat. Tamen persuadere sibi non potest, Athenaeum adiisse ipsum Chamaeleontem. Quare requirens, per quem verba eius manarint in Athenaeum, invenit Seleucum. Cuius ex disputatione de Alcaeī loco in decimo libro servata iterum in primo libro (p. 22e) quaedam repetuntur. At primum unusquisque videt Alcaeī locum in p. 22e non in genuino extare sermonis contextu sed insertum esse ex decimo libro. Neque igitur evincitur Athenaeum in primo libro eundem auctorem sequi atque in decimo libro. Gravius esse videtur, quod idem Chamaeleo

citatur a Seleuco p. 430a. At ne hoc quidem cogimur putare etiam in primo libro Chamaleontem Seleuco intercedente innotuisse Athenaeo. Alcaei enim loco tractando amplam Seleucus adhibet doctamque argumentationem, ita ut luceclarius sit sola ipsa Alcaei verba eum velle explicare. Ergo in grammatico quodam Seleuci libro fuit hic locus, quamquam certe dici non potest, in quo. Ea autem, quae Chamaeleo de Aeschilo dicit apud Athenaeum, in tali libro patet extare non potuisse. Quodsi concedendum est ex alio libro hausisse Athenaeum Alcaei loci tractationem, ex alio, quae de Aeschilo dicuntur, ne id quidem credere debemus, quod ille liber Seleuci est, hunc esse eiusdem, quamvis utrobique Chamaeleo citetur.

Restat ex commentariis liber *περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων*, qui glossographicorum potissimum studiorum fructus esse videtur; nam in Solonis legibus, si usquam, plurimas rarissimasque glossas extitisse consentaneum est et propter ipsarum legum antiquitatem et quia nusquam vetusta diutius remanere verba constat quam in usu iudiciali. Ea quae apud Photium s. v. *ὀργεῶνες* extant: *Σέλευκος δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων ὀργεῶνάς φησι καλεῖσθαι κτέ.* pertinere videntur ad illam, quam Gaius (Digg. 47. 22. 4) servavit Solonis legem¹⁾. Ad eandem legem Hesychii glossam *ἐπὶ λείαν· ἐπὶ ληστειάν* iam Lobeckius (Aglaopham. p. 305) suo iure rettulit. Quare et haec Seleuci esse videtur²⁾.

Videamus nunc, quid praeter commentarios Seleucus praestiterit in maioribus grammaticis quaestionibus tractandis. Atque primum invenimus eum in eorum ordine qui *περὶ Ἑλληνισμοῦ* scripserunt, quo ex numero praeter ceteros fuerunt Trypho, Ptolemaeus Ascalonita, Philoxenus, Irenaeus. Citatur Seleuci liber bis apud Athenaeum. In l. IX p. 367a in Aristophanis equit. v. 631 *ναῦν* restituitur voce *σίναπν* expulsa. Altero loco (IX p. 398a) vocis *ταῶς* pronuntiatio explicatur, qua de re etiam Trypho apud Athenaeum paulo ante Seleucum agit et Apollon. Dysc. synt. p. 319. Noster omnino non probat interaspirationem apud Atticos, quoniam ob eam ipsam

¹⁾ Confer Wilam. Antigon. v. Caryst. p. 278.

²⁾ Praeter Seleucum Asclepiades grammaticus (Et. Gud. p. 355) et Didymus (Plut. Sol. c. 1) legum Solonis commentarios scripserunt.

causam eos spiritum ante voces, non supra, posuisse opinatur, ut naturam eius semper ad principia vocum praecurrentis indicarent. Cui sententiae cum contraria sit vocis *ταῶς* prosodia, *ἄλογον* eam esse iudicat.

Plurima servata sunt fragmenta ex glossis Seleuci, quas in *Συμμίκτοις* locum habuisse coniecit Meierus (opusc. acad. II p. 28 adn. 106), sed vix recte, nam id quidem constat numeratos esse ipsos glossarum libros, non Symmictorum ex hac, quam Stephanus Byz. 83. 10 citat glossa (fr. 43): *βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίους ἡ τῆς ἐλάφου κεφαλῇ, ὡς Σέλευκος, ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν*. Schmidtio autem Mommsenoque (Unterit. Dial. p. 70) facere non possum, quin assentiar, qui librum *περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς* eundem esse putant atque glossas, quae sententia maxime commendatur fragmento 42. Ergo rerum ordinem secutus est Seleucus, non litterarum, quod concluderit aliquis ex eo quod modo citavi fragmento apud Stephanum servato.

In universum explicat in glossis vel quae verba omnino rara erant vel terminos technicos, qui paucis noti erant (*διάσχεις, ἐμπέπτας, καρβάνοι*) vel notorum etymon indagare conatur (*κόρη, μετάνιπτρον, ἄστηνος*). Deinde magnus videtur fuisse numerus ethnicarum glossarum, ex quibus in fragmentis extant Messapiorum (*βρέντιον*), Macedonum (*δράμις*), Thessalum (*δάρματος*), Rhodiorum (*ἐμπέπτας*), Cretensium (*θηλείας*), Lacedaemoniorum et Teniorum (*μυκίρους*). Elucet igitur non solum diversissimis Graecis dialectis eum studuisse sed etiam Italicis, quod Messapiorum indicatur commemoratione. Huius gentis glossarum uni tantum nomen appositum est Seleuci (fr. 43). Sed Schmidti comparavit cum hac glossa Hes. s. v. *βρένδον* atque contendit omnes Messapiorum glossas, quae extent apud Hesychium, eidem deberi auctori h. e. Seleuco. At ne illa una quidem glossa in Steph. Byz. et Hesychio ex eodem fluxit fonte, nam ille explicat *βρέντιον*, hic *βρένδον*, quod Wilamowitzius mihi indicavit discrimen.

Rariorum vocum ut illustret usum, scriptorum affert locos, ita quidem ut idem respiciat, apud quem quaeque primum inveniatur; sic *πεμμάτων πρώτον μνημονεύσαι Πανύασσιν* observasse sibi videbatur. Praeterea maxime propensus erat synonymorum, quae pro-

miscue usurpabantur a vulgo, notiones accuratius definire, quod item praesertim fit etymis allatis (Athen. II p. 50a).

Difficillimum est dicere, quid continuerit liber *περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων*. Eodem titulo inscriptus citatur liber Andreae¹⁾ apud Athenaeum VII p. 312e. *Ἀνδρέας ἐν τῇ περὶ ψευδῶς πεπιστευμένων ψεῦδος φησιν εἶναι τὸ μύραιναι ἔχει μίγνυσθαι προερχομένην ἐπὶ τὸ τεναγῶδες*. Tale quid fortasse etiam in Seleuci libro infuit. Sed nihil certi potest dici, quod nihil ex eo libro aetatem tulit.

Neque multo plura scimus de libris *περὶ φιλοσοφίας*, ex quibus duo tantum servata sunt fragmenta. Primo loco (fr. 74) dicit Crotonem quendam secutus, Cratetem quendam Heracliti librum in Graeciam primum detulisse eundemque dixisse illud dictum de Delio urinatore, quod alibi vindicatur Socrati. Altero loco de Platone videtur dixisse, sed nihil servatum est nisi etiam alterum fuisse Platonem philosophum Rhodium discipulum Panaetii. Quibus ex fragmentis vix aliquid certi de indole libri potest concludi, nisi quod in eo magis de philosophis videtur actum esse quam de philosophia.

Iam aggrediamur ad eum librum, quem Suidas citat sub titulo *περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν* . . . Fundamentum enim hic liber est, ut comprobavit Otto Crusius, eius quem nuper edidit Plutarchi de proverbiiis Alexandrinorum libelli (Lips. 1887) qua de re assensus ei est Wilamowitzius (Ind. schol. Gott. April 1887). Et mihi, quamquam nonnulla Crusii argumenta falsa sunt, tamen restare videntur, quibus probetur ea sententia. Errat autem vir doctus in explicando Athenaei loco IV p. 172d: *πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησιν μνημονεῦσαι Πανύασσιν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγείται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνις*. Putavit enim verba *ἐν οἷς — διηγείται* non ad Panyassin sed ad Seleucum pertinere. Deinde Schmidium secutus librum *περὶ θεῶν* huius Seleuci esse existimat, quam rem maxime esse dubiam iam dixi. Tum βίους conscripsisse Seleucum dicit poetarum et philosophorum nobilium, quamquam iam Schmidius *περὶ βίων* recte vertit »de moribus

¹⁾ Andreas medicus Herophileus est in aula Ptolemaei IV. Wilam.

vitaeque institutis hominum«. Sed cetera quae de Seleuco apud Crusium dicuntur, recte se habent. Imprimis vindicanda ei esse indicat ea proverbia, quibus vel de Atheniensium agitur antiquitatibus (12. 30. 34)¹⁾ vel de moribus barbarorum²⁾ (10. 48) vel de mirabilibus factis³⁾ vel de Hellenismo vel de Macedonum glossis (3. 5) vel de rebus Homericis (46. 31. 16. 18. 6). Omnia haec congruunt cum studiis, quae novimus Seleuci⁴⁾.

Praeter hunc servantur in eo libro Apionis et Nicolai Damasceni frustula, sed dubium est, utrum a diasceuasta, qui liberius tractavit librum an ab ipso laudati sint Seleuco.

Quamvis igitur in universum cum probabilitate quadam dici possit Seleuci esse eius libri fundamentum, tamen propter formam eius varie mutatam Seleuci verba neque ipse audeo segregare neque omnino fieri id posse existimo. Ceterum Crusius suo iure coniecisse videtur titulum *περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν* continuae disputationi aptiorem esse quam enarrationi singulorum proverbiorum, qualem nunc legimus; diasceuastam eum Plutarchum esse non posse Wilamowitzius docuit (l. c.).

Restant libri *περὶ βίων* et *Σύμμικτα*, quorum ex utroque singula servata sunt fragmenta. Neque tamen quicquam concludi potest ex eis de librorum indole. In libro enim *περὶ βίων* comperimus Seleucum de vocis *Ὀμηρίδαι* etymologia pugnasse contra Cratetem, sed ne hoc quidem potest dici, utrum hic quoque omnino grammaticae tractatae sint quaestiones an id quod nobis servatum est quasi in parenthesi tantum locum habuerit.

In eo fragmento, quod servatum est ex libro, qui inscribitur *Σύμμικτα* (fr. 77), Seleucus dicit aves Stymphalides esse, quas Apollonius *πλωίδας* appellet. Ergo Apollonii locum explicat Seleucus. Varias tales quaestiones mixtas fuisse in eo libro, ex titulo elucet.

Ampliora Seleuci fragmenta Bappius (Commentat. Ribb. 1888,

¹⁾ Conf. librum *περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων*.

²⁾ Conf. Athen. IV 155e (de Thracum conviviis).

³⁾ Conf. librum *περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων*.

⁴⁾ Schmidtus (p. 447) dicit Irenaei libro eundem titulum fuisse atque huic Seleuceo. Sed illius titulus fuit *περὶ τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων διαλέκτου*. Cf. Haupt, Opusc. II p. 434.

p. 258 sq.) putat in Athenaei decimo libro esse recondita, quae utrum libro *περὶ βίων* an *Συμμίκτοις* vindicanda sint, dubitat. Brunkii enim (cf. huius diss. p. 43) premit vestigia et omnia quae p. 424—430 d dicuntur, Seleuco attribuere pronus est, quod Chamaeleo ample adhibitus est in his partibus, qui idem a Seleuco p. 430 a citatur. At idem contra hunc dicendum est, quod contra Brunkium iam protuli, Alcaei illius loci tractationem (p. 430 a—d) minime cum eis, quae praecedunt vel sequuntur, coniunctam esse, sed sumptam esse ex grammatico quodam Seleuci libro. Errat igitur Bappius, quod amplius in illo libro *περὶ τῶν ἀρχαίων κράσεων* egisse Seleucum contendit. An putandus est noster tam docte interpretari eum versum Alcaei, ut mixtionum catalogum uno augeat exemplo? At altera removenda est Bappii causa. Nititur enim Athenaei illo loco II p. 40 c: *Σέλευκος δὲ φησι τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖον οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεισθαι μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας*. Quibus cum verbis coniungit I. V p. 192 b: *πᾶσα δὲ συμποσίον συναγωγὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν αἰτίαν εἰς θεὸν ἀνέφερε καὶ στεφάνοις ἐχρῶντο τοῖς οἰκείοις τῶν θεῶν καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς· καὶ δοῦλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ᾠνοχόουν ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱὸς καίτοι νυμφίος ὑπάρχων καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις. παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφῶ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς καὶ τᾶλλα δὲ πάντα παρεσκεύαζον τοῖς δειπνοῦσιν ἐλεύθεροι*. His demonstrari putat etiam I. X p. 424 e a Seleuco originem ducere: *ᾠνοχόουν τε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ εὐγενέστατοι παῖδες ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱός· »ᾠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο« . . Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰς γει αὐτῶν* (sc. θεῶν) *οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφῶ λέγουσα κτῆ*. Concedo id quod in quinto libro de Mercurio apud Sappho oenochoi munere functo dicitur, eidem deberi, cui ea quae X p. 424 e extant de eadem re. Tamen ut crederemus hunc esse Seleucum et prima, quae ex quinto libro exscripsi, verba certe Seleuci esse demonstrandum esset et ab his primis verbis genuinum contextum extare usque ad ea, quae de Mercurio dicuntur. Atque illud primum Peripateticorum locus communis videtur fuisse neque necesse est hoc loco Seleucum esse usurpatum, quamquam ille II p. 40 c eandem profert sententiam. Sed ut sit Seleuci, non probatur illud

alterum. Immo vero potest demonstrari libri quinti caput 19 non minus quam caput 20 compositum esse ab Athenaeo ex diversissimis pannis. Nam verba καὶ οἱ δειπνήσαντες ἀπελύοντο φωτὸς ὄντος repetita sunt ex p. 191e: ἐν δὲ ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς οὐδ' ὅσιον εἶναι δοκεῖ πλείω χρόνον παραμένειν (sc. super vesperum) . . καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιαῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. Deinceps p. 192d ὅπερ (sc. Phaeacum convivium) συμβάλλων τις πρὸς τὰ τῶν φιλοσόφων συμπόσια κοσμιώτερον ἂν εὖροι καίτοι τοῦτο περιέχον καὶ ἱλαρότητα καὶ παιδιὰν εὐσχήμονα inventa sunt ab Athenaeo ex Herodici ratione, cuius antecedit disputatio contra philosophos. In initio autem Dioscurides ille personatus latere videtur coniunctus cum eo qui p. 424e sq. composuit¹⁾.

Praesertim hoc iudicatur eo, quod p. 192b legimus: . . οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ἡγοχόουν ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱὸς καίτοι νυμφίος ὑπάρχων καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις. Quibus cum verbis confer Dioscuridem I p. 18b: καὶ Μενελάου δὲ τελούντος γάμους ὁ νυμφίος Μεγαπένθης οἰνοχοεῖ. Animadvertendum est falso dici utrobique Megapenthem in nuptiis ipsis oenochoum fuisse. Immo vero hoc munere fungitur apud Homerum ο 141 (ἡγοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο) in illo convivio, quod paravit Menelaus ante Telemachi abitum. Recte legimus in l. X p. 424e versum ο 141 citatum.

Deinde et in quinto libro (καὶ τᾶλλα δὲ πάντα παρεσκευάζον τοῖς δειπνοῦσιν ἐλεύθεροι) et I p. 18b praeter oenochos etiam de aliis muneribus dicitur, contra X p. 424e sq. tantum de oenochois.

Iam satis ostendisse mihi videor in toto capite 19 coniuncta esse varia frustula et fere ne in duobus quidem versibus certum statui posse conexum. Ergo falso Bappius verba περὶ δὲ τῇ καλῇ Σαυφοῖ κτέ. Seleuco attribuit, quod prima capitis verba eius esse viderentur.

Eidem Seleuci operi quod hic agnoscere sibi videbatur, Bappius etiam l. IV p. 155d (de Thracum conviviis), I p. 20d (de Bathyllo saltatore), p. 24c (de vocis δαῖτα etymologia), II p. 40c vindicanda esse putavit, quorum tertium equidem commentariis Homericis dederim. Ceterorum neutrum prae se fert, quo videamus, cuius

¹⁾ Conf. Weber, Lpzgr. Stud. 1888, p. 171 sq.

fuerit libri. Atque breviter dicendum est de loco Athen. I p. 20d (fr. 81). Consentit enim Bappius collato Plutarcho (Qq. symposiacae p. 711 f.) totum caput 37 Athenaeum eidem debere auctori. Sed apud Plutarchum ea tantum redeunt, quae apud Athenaeum extant p. 20e (ἦν δὲ ἡ Πυλάδου — ὑπόρχημά τι τοῦτον διατίθεσθαι) et 20f (de Socrate saltationis laudatore). Haec igitur pro certo uni auctori attribui possunt. De eo, quod de Sophocle dicitur, idem non contendam, quoniam plura in hoc libro inserta sunt de Sophocle et Aeschilo (p. 21 e, 22 a = X p. 428 f ex Chamaeleonte). Eodem modo seiungendum est, quod praecedit de satyricae saltationis inventione (= XIV p. 630 b ex Aristocle). Praesertim et Seleuci et Aristonici¹⁾ verba Athenaeum ipsum addidisse verisimile est, cum neque inter se neque cum ceteris artius cohaereant. Memphidis memoria ut aequalis (p. 20 c et f) certe eidem debetur.

Bappii remotis coniecturis plane egeunt fundamento, quae Weberus (Lpzgr. St. 1888) de Seleuco disserit Bappium secutus. Porro enim conclusit ille (l. c. p. 148), ubicunque Theophrasti liber *περὶ μέθης* citatur, hos locos omnes per Seleucum in Athenaeum manasse, quod eadem via fuisset Theophrasti verborum p. 424 e f. Deinde quod in l. V c. 19 initio Bappius Seleucum auctorem esse putavit, plura ei Weberus vindicare studet (p. 171) eademque ex eodem fonte apud Plutarchum reperire sibi videbatur. Tum (p. 172 adn. 1) scholia Ven. A et B ad *A* 74 eidem attribuit, in quibus dicitur de adolescentibus nobilibus oenochoorum munere functis. Ad extremum in l. VIII p. 363 f et in l. IX init. Seleuci latere vestigia putat nulla ex causa nisi quod in his partibus de veterum conviviis agitur. Omnia haec concidunt, ut vides, cum Bappii sententia.

Iam pauca dicenda sunt de libris qui dicuntur *προτατικὸν πρὸς Πολύβιον* et *προτατικὸν πρὸς Ζήωνα*. Atque primum elucet ex titulis Seleucum pugnasse in eis libris contra Polybium et Zenonem. Quare Et. m. 590. 44 etiam Zenonis memoria Seleuco debetur (fr. 73). *Προτατικὸν* est liber, in quo *προτείνεται* aliquid scil. quaestiones. Atque nonnunquam in illo *προτείνειν* videtur

¹⁾ Aristonicus de saltatione scriptor hoc uno loco citatur. Aristonicus Aristarcheus aequalis fuit Pyladis et Bathylli.

substitisse neque addidisse solutionem, quod colligimus ex schol. Thesm. 840 et 1175 (fr. 71 et 72). Neque tamen semper sic egisse eum et per se est verisimile et demonstratur fr. 73. Ceterum recte iudicat Schraderus (Porphyr. ad Iliad. p. 380), Seleucum non debere referri in numerum eorum qui futilissimas quaestiones undique congerebant, tantummodo ut haberent quod rogarent. Nam eae quae servatae sunt *προτάσεις* utique dignae sunt, quae quaerantur.

Ad extremum coniecturae cuidam obsistendum est, quam Brunkius (l. c. p. 31 adn. 33) profert ipse maxime sibi diffusus, cum dicat, ubi de auctore libri *περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καὶ Ὅμηρον βίου* agit: »*περὶ βίων* scripsit Seleucus, quem et alibi et p. 24 b laudat Athenaeus; sed nolo incerta proferre«. At non solum incerta est coniectura sed falsa. Nam primum in illo libello p. 12 c vox *δαίς* derivatur a *δατέομαι*. Contra audi Seleucum apud Athenaeum p. 24 b: *Σέλευκος φησι τὴν παρ' Ὀμήρου δαῖτα θάλειαν στοιχείων μεταθέσει δίαίταν εἶναι κτλ.* Deinde scimus Seleucum in Menelai nuptiis vv. δ 15—19, in quibus saltatores cantorque describuntur, interpolatos esse putavisse. Contra in illo libello leguntur p. 14a haec: *καὶ παρὰ Μενελάω ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός· δύο δὲ κυβιστητῖρες μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον.* Insuper Seleucus legebat *μολπῆς ἐξάρχοντος*.

Iam quaerendum est, qui auctores propagaverint Seleuci libros. Atque primum discernere studeamus, qua via commentariorum Homericorum frustula in scholia nostra manaverint. Quae si accuratius excutimus, luce clarius apparet a Didymo eos commentarios iam esse usurpatos atque hoc intercedente etiam maiorem partem eorum, quam nos possumus ostendere, in scholia manasse nostro iure concludimus. Primum vide schol. A 340: *Σέλευκος ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει ἀναιδέος, εὐεπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα· αἰὲν ἀναιδείῃ ἐπιειμένε κερδαλέοφρον.* ἀπηνῇ δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. A. Habemus in hoc scholio aliquem defendentem lectionem polystichae editionis, deinde alterum refutantem eam. Illum Seleucum esse verisimile est, hunc neminem esse alium quam Didymum vix potest negari, nam ipse pugnare Seleucus contra polystichae lectionem tum solum putandus esset, si in editione ipsa extitisset lectionis *ἀναιδέος* commendatio, id quod nemo credit. Alio

loco *A* 334, quem omisit Maassius, qui hanc quaestionem tractat l. c. p. 34, arte coniuncta est polystichae lectio cum ipsius Aristarchi lectione: *Τρώων ὀρμήσεις· οὕτως ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον ἔχει. καὶ τὸ Ἀχαιῶν ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοὺς· πιθανὸν γὰρ ἐπιμένειν τοὺς Ἕλληνας, ἕως ἄν προεπιχειρήσωσιν αὐτοῖς οἱ βάρβαροι καὶ τρόπον τινὰ δεύτερον μετὰ Πάνδαρον παρασπονδήσωσιν. διὸ καὶ μήποτε ἄμεινον ἐν τῇ πολυστίχῃ φέρεται· ἔστασαν ὁππότε κέν τις ἐναντίον ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὀρμήσεις καὶ ἄρξειεν πολέμοιο.* *A.* Certe Didymus est, qui Aristarchi sententiam melius pertinere *Τρώων* ad *πύργος*, *Ἀχαιῶν* ad *ἐπελθὼν* quasi fulcire studet, cum polystichae lectionem, quae et hic deberi Seleuco putanda est, commendat. Una cum Aristarchi lectione commemoratur polysticha etiam *A* 258: *οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐν τῇ πολυστίχῃ.*

Ipse concedo vix quadrare videri hanc quam ostendimus esse inter Didymum et Seleucum rationem ad ea, quae de aetate eorum scimus. Seleucus enim Tiberii fuit conviva, Didymus Suida teste vixit *ἕως Αὐγούστου*. Quare Maassius omnino negavit Seleucum adhibitum esse a Didymo, sed non satis accurate inspexit scholia. Nobis explicanda est difficultas. Atque si statuamus Schmidtii sequentes verisimilem computationem (Didym. p. 5), secundum quam natus est Didymus ca. annum quinquagesimum a. Chr. n. putandus est Suidas dicere voluisse »usque ad finem Augusti«, quod longam vitam opus fuisse consentaneum est ad conscribendos tot libros, quot Didymo attribuantur. Quodsi Seleucus Tiberio regnante interfectus est, facile iam triginta annis ante commentarios in Homerum potuit scribere, quos ut Didymus in suum usum converteret fieri potuisse nemo iam negabit¹⁾. Scholia ad *A* 211, *I* 57, *I* 33, cum de interpunctione agatur, Nicanori dare non dubitabimus. Porphyrii sunt scholia ad *α* 215 et *ι* 6. Praeter hos in scholiis ipsis servatos Apollonius Dyscolus, Herodianus, Athenaeus commentarios Homericos citant. Ex his manaverunt et ex scholiis, quae apud Eustathium ex illis commentariis citantur.

¹⁾ De ratione, quae intercedit inter Seleucum et Didymum, recte suspicatus est iam Schraderus (Porph. ad Il. p. 380 adn. 1), sed propter temporum angustias dubitat an Homericus Seleucus idem fuerit atque Tiberii conviva Maassii diffisus coniecturae, qui Zenonem scripsit pro Xenonem ap. Suet. Tib. c. 56. Attamen cogimus nunc Schraderum Athenaei loco II 50a.

In Hesiodi scholiis Seleuci memoriam Flachius (Hesiod. Schol. p. 114) affirmat deberi Didymo. Sed ca. annum centesimum a. Chr. n. Seleucum fuisse Schmidium secutus opinabatur. Tamen etiam nos quod Didymum constat commentarium scripsisse in theogoniam¹⁾, facere non possumus, quin Homericorum scholiorum adhibeamus exemplum et hic quoque Didymo Seleucum deberi concedamus. Idem iudicandum est de scholiis ad Opera et Scutum²⁾.

Quaeritur, utrum Athenaeus Glossas Seleuci ipse adhibuerit an Pamphilo debeat. Atque equidem hoc alterum probo, nam videmus fere omnes Seleuci glossas extare in eis capitibus, quae ex Pamphilo descripsit Athenaeus (II p. 50a, 52c; III p. 76f, 77d, 114bd; VI p. 267c; XI p. 467e, 487a, 500b; XIV p. 645d, 658d; XV p. 678ab, c, 699e).

Una glossa extra Pamphili capita extat IV p. 172d et tamen aliis ex causis constat Athenaeum non ipsum eam ex Seleuco hausisse. De magiris agitur inde a p. 170d. Pag. 172a dicitur: *τοὺς δὲ τὰ πέμματα προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν*. Haec causa est, quod p. 172d de voce πέμμα agitur: *πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησιν μνημονεῦσαι Πανύασσιν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγέται, πολλὰ μὲν κτῆ., προτέρου Στесиχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν τοῖς ᾄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ παρθένῃ δῶρα*.

σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας

ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν κτῆ.

Est igitur hic, qui contra Seleucum dicat, iam ante Panyassin vocem πέμμα esse usurpatam. Quis hic sit, pro certo dici non potest, sed Athenaeum ipsum esse nemo credet. Ceterum quod demonstratur carmen illud, quod inscribitur ᾄθλοι Stesichori esse, non ex eodem est haustum, nam apud eum incertum est, Ibyci illud sit an Stesichori. Haec igitur Athenaeus aliunde deprompsit.

Neque minus librorum περὶ Ἑλληνισμοῦ memoria Pamphilo

¹⁾ Tamen Flachii miranda est ratio Didymi fragmenta segregandi, quod attribuit ei omnia grammatica scholia praeter Aristonicea.

²⁾ In Opera saltem commentarium scripsisse videtur Didymus, cf. schol. v. 300: *Αἰδύμος δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ, κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην ἀκέντροις, Ἀμερίας δὲ κακούργοις· μόνος δὲ Ἡσίοδος ἅπαξ τῇ λέξει ἐχρήσατο*. In scholiis ad Scutum non contigit mihi reperire Didymi vestigia.

debetur. Nam duobus tantum locis citantur atque in unius eiusdemque libri eis partibus, quas fere totas Pamphili esse constat.

Commentarios in tragicos poetas Heliodorus adhibuit, nam huic Priscianus (II p. 428. i Keil) debet Seleuci verba.

Ex Symmachi commentariis originem ducunt fr. 71—73.

De eis igitur, qui Seleucum ipsum adierunt, haec possunt pro certo confirmari: Adhibuerunt Didymus, Nicanor, Apollonius Dyscolus, Herodianus, Athenaeus¹⁾ commentarios in Homerum, Didymus in Hesiodum, Heliodorus in poetas tragicos, Symmachus protatica in Polybium et Zenonem, Pamphilus glossas et libros *περὶ Ἑλληνισμοῦ*.

Cum properemus ad finem, quaeramus, quantum possumus, quae in universum praestiterit Seleucus in singulis disciplinis, quibus usus sit fontibus, quas sit secutus rationes, qua fide sit dignus. Atque praeter cetera miram quodammodo invenimus varietatem esse eius studiorum. Aequae enim tractat res grammaticas, historicas (in libris de philosophia), metricas, ethnographicas (fr. 80). Porro in permultos poetas scripsit commentarios pluresque novit, quod elucet etiam ex magno poetarum numero, qui laudantur in paucis quae servata sunt fragmentis. Nam praeter Homerum Hesiodum Alcaeam citantur ex poetis lyricis Archilochus (fr. 20), Stesichorus (ibid.), Pindarus (ibid.), ex epicis Panyassis (fr. 65), ex tragicis Aeschylus (fr. 34), Sophocles (ibid.), Euripides (fr. 24), Carcinus (fr. 22), ex comicis Aristophanes (fr. 69 et 73), Strattis (fr. 46 et 48), Plato (fr. 45), Menander (fr. 22), Diphilus (ibid.), Lysippus (fr. 41), ex Alexandrinis Apollonius Rhodius (fr. 77), Eratosthenes (fr. 22), Theodoridas (fr. 46). Ex pedestris sermonis scriptoribus citantur Thucydides et in universum rerum scriptores (fr. 22), Epae-netus (fr. 68)²⁾.

Parum copiose dicere possumus de fontibus eius. Ipse laudat in commentariis Homericis praeter exemplaria vetera, de quibus iam diximus, Aristophanem Byzantinum (*A* 122), Theagenem (*A* 381), Athenoclem Cyzicenum (*B* 409), Demetrium Phalereum (ibid.), Timaeum (*δ* 15—19), Philochorum (*δ* 74), Aristotelem (*ι* 5), in glossis Demetrium Ixionem (fr. 42), in libris de philosophia

¹⁾ Tamen cf. de Athenaeo p. 14.

²⁾ Epae-netus fuit inter annos 130 et 50 a Chr. M. Wellmann, *Herm.* 22. 193.

Crotonem quendam (fr. 74). In disputatione de vv. δ 15—19 Aristoxenum sequi videtur, cum dicit: *τοῖς μὲν οὖν Κρησὶν ἢ τε ὄρχησις ἐπιχώριος καὶ τὸ κυβιστᾶν*. Cf. Athen. XIV p. 630b: *ἄλλοι δὲ Κρήτα λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σίκινον, ὀρχησται δ' οἱ Κρήτες, ὡς φησιν Ἀριστόξενος*. Pugnat contra Platonem ad *B* 409, Diodorum Aristophaneum (δ 15—19), Chamaeleontem (fr. 79).

Ex cotidiano fortasse sermone hausit proverbia Alexandrinorum.

Copiosius agendum est de ea quaestione, quae instituenda est de omnibus, qui post Aristarchum fuerunt, grammaticis, quae ratio intercedat inter eos et Aristarchum. Solent enim esse aut credulissimi eius sectatores aut adversarii acerrimi; pauci diiudicant sine ira et studio ambarum partium rationes. Etiam Seleucus quibusdam locis sine dubio Aristarchi premit vestigia. Vide enim schol. *Π* 807: *ὥμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Λάρδακος ἀνὴρ· δηλοῖ οὖν σχεδίων, ὡς »τον δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας«. Σέλευκος δὲ φησιν· οὐ δύνασθαι σχεδὸν βάλεν*. Sane in mente habuit Aristarchi animadversionem de distinctione verborum *βάλλειν* et *τύπτειν*, quae ut unum afferam, in hoc patet scholio. *Υ* 378: *μήπως σ' ἡ ἐβάλῃ ἡ ἐσχεδὸν ἄορι τύψῃ· οὗτοι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι διδασκαλικῶς προσθεῖς σχεδόν, οἷον σχέδην, ἐκ τοῦ σύνεγγυς*. Seleucus de telis iaciendis *σχεδόν* dici posse negat, quod de eis dicatur armis, quibus cominus pugnetur. Videlicet veram Aristarchi animadversionem falso adhibuit Seleucus, nam etiam *σχεδόθεν* tela possunt iaci. Deinde iam supra diximus Seleucum Aristarchi secutum animadversionem quandam Homericam in Hesiodi Scuti v. 415 scripsisse: *οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός* pro *οὐδ' ἔ. χαλκόν*. Respondet huic Aristarchi favori, quod duobus locis pugnat contra Cratetem (fr. 69 et 76). Haec cum respiceret, Schmidtius Seleucum »*Nachbeter des Aristarch*« nominavit, quod posteriores fere omnes exceperunt. Et assentiremur ei, nisi alii extarent loci, qui contrarium docent. Vide enim primum fr. 3. Aristarchus scribebat *σφωέ*, Zenodotus idem quod Seleucus. Sed gravissimi contra Aristarcheos impetus insunt in eis partibus quinti libri Athenaei, quas Seleuco attribuimus. Acerrima est ea disputatio, in qua arguit Aristarchum non solum vv. δ 15—19 inseruisse sed etiam Σ 604 sine causa delevisse. Atque de hac disputatione Kirchhoffius (Hom. Od.² p. 186) »*zweifellos, ait, ist es eine irrthümliche, auf Mißverständnis, wenn nicht bösem Willen beruhende*

Behauptung, daß Aristarch jene fünf Verse, von denen er ja nur die drei letzten der Stelle der Ilias entnehmen konnte, hier eingeschoben habe. Similiter Ludwichius (in Aristarcho ad Σ 604): *wenn Athenaeus (rectius Seleucus) aber bezüglich der Aristarchischen Interpolation δ 15—19 uns ein Märchen aufgebunden hat . . , so weiß ich nicht, mit welchen Gründen man seine ebendasselbst über Σ 604 gemachte Mitteilung retten will.* Calumniari igitur Seleucus dicitur Aristarchum fictis criminibus. Vides, quanto differat is Seleucus ab eo quem Schmidtius *Nachbeter des Aristarch* nominavit. Verus est in medio inter horum utrumque. Pluribus locis aperte Aristarchi vestigia secutum esse Seleucum ostendimus. Ergo merae invidiae causa conguessisse ea crimina in Aristarchum vix putandus est. Immo videamus, quemadmodum verba eius explicemus, ne damnemus eum, antequam ipsum audiverimus. Sed fatendum primo obtutu plane contraria dicere eum videri, quod quamquam p. 180 d dicit Aristarchum ex Σ sumpsisse vv. δ 17—19, tamen p. 181 d omnino non scripsisse Aristarchum contendit v. Σ 604, qui idem est atque δ 17. Sane hoc mirum est, sed nostri Homerorum carminum libri probant Seleuci testimonium, nam nullus eorum continet versum Σ 604, omnes versus δ 15—19. Audio Ludwichium, qui ait: *daß erst Aristarch ihn (Σ 604) entfernt haben sollte, halte ich bei dem verschwindend geringen Einfluß, den seine Athetesen auf den späteren Homertext ausübten, für ganz unwahrscheinlich.* Sed de hac re, qui non praeiudicio occupatus sit, assentietur Wilamowitzio (Hom. unters. p. 387): *sie (die Aristarchische Lehre) bildete den Inhalt der παράδοσις, welcher zu folgen, auch wo sie unrecht hatte, die spätere Grammatik ungeniert eingestand.* Hoc saltem constat, Seleucum illud contendere neque is qui Aristarchum sagacissimis causis impugnaverit, ut hoc loco et Athen. V p. 188 f, tam ineptas sibi finxisse calumnias censendus est, ut unusquisque eas perspiciat. Sed iam vidimus ubique Seleucum manuscriptis suis valde esse confisum. Ergo de his locis idem existimo. Librorum autem auctoritatem pluris eum aestimavisse quam Aristarchi, etiam ex Apollonii illo loco potest intellegi, quo σφωτὶ contra Aristarchum defendit. Iam tota difficultas hoc modo solvenda esse videtur: Seleucus in suis manuscriptis non invenit vv. δ 15—19, invenit Σ 604. Et Aristophanis auctoritatem

a sua parte habuisse videtur, quod editio eius in manibus ei fuit (Eust. 1441. 18). Contra Aristarchi editio continebat vv. δ 15—19, non continebat Σ 604.

Quid aliud concludere debuit quam Aristarchum inseruisse illos, delevisse hunc? Sic simplicissime explicavit, quod inter Aristarchi ceterasque editiones inveniebat discrimen, adeo non curans, quibus ex causis tam audacter tractaverit ille locum, ut ne animadverteret quidem, qui inseruisset illos versus δ 15—19, eum non v. Σ 604 deleturum fuisse, qui idem est atque δ 17. Hoc Seleucum ex eis, quae in manuscriptis inveniebat, suo iure conclusisse ne ipse quidem contenderim. Fortasse enim Aristarchus non suo Marte illas mutationes fecit sed tantum manuscripta quae ipse meliora existimabat secutus.

In universum iudicare possumus Seleucum in auctoribus explicandis simplicem esse interpretem, qui *ὑπονοίας* artes aspernatus ubique *καιρόν* et *λέξιν* diligenter respiciat, in lectionibus constituendis partim liberius conicere ut in Hesiodi carminibus, contra in Homero accuratissime manuscriptorum sequi lectiones. Aristarchi propriam provinciam suscepit, cum quaerebat de verbis, quae ab Homero alia cum significatione usurpabantur quam a posterioribus et in hac re quoque dici potest didicisse ab Aristarcho. Ut apud Athenaeum V p. 180d de verbo *ἐξάρχειν* dicit: *τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον*, p. 189e de substantivo *αὐλή*: *Ὅμηρος δὲ τὴν αἰλὴν αἰεὶ τάττει ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων*. Vide etiam Athen. II p. 40c—d. Etymologiae eius passim pueriles nobis esse videntur, ut *θοίνη* et *θαλείη* (ad ι 5), attamen fere non plus praestiterunt in hac re ceteri antiqui grammatici.

Ex permultis libris, quos scripsit Seleucus, paucae servatae sunt reliquiae; paulo largiores restant tantum ex commentariis Homericis atque hic plures eius observationes sunt tales, ut sine limitatione accipere eas possimus (cf. Athen. V). Quod sane nobis eo maioris est pretii, quo magis fere ubique Aristarchi doctrina quasi praecingimur.

FRAGMENTA.

Ἑξηγητικά.

In Homerum.

1. *A* 3. τοῦ Ἰφθίμου ὁ Σέλευκος λέγει πλεονασμὸν εἶναι τοῦ θ, ὥσπερ παρὰ τὸ φέγγος φέγγεσθαι καὶ φθέγγεσθαι, παρὰ τὸ εἰς φῶς προάγειν τὸν λόγον. Cram. A. O. 288. 1. παρὰ τὸ ἴφι Ἰφίμος καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ Ἰφθίμος. 216. 18. Cf. Lentz ad Herod. II p. 248. Eust. 16. 12. Et. m. et Gud. s. v. Ἰφθίμος.
2. *A* 3. Ἄϊδι· Σέλευκος μὲν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἄϊς φησὶν. Et. m. 42. 17. τῷ Ἄϊδι, ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἄϊς ὡς Πάρις. Schol. D. Cram. A. O. I 40. 21. Hes. s. v. Fere per metaplasma expli- cabatur. Cram. A. O. I 65. 11. Lentz ad Herod. II p. 205. Et. Gud. s. v. Etymologia quae sequitur in Et. m. paulo post l. c. fortasse eiusdem est. Saltem is qui eam invenit, eundem nomina- tivum Ἄϊς statuit atque Seleucus: εἶδω τὸ βλέπω· ὁ μέλλων, εἶσω· ὄνομα ῥηματικὸν ἴς, διὰ τοῦ ι. Καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α Ἄϊς, ἐν ᾧ οὐδὲν ἐστὶν ὀρᾶν· καὶ ἡ γενικὴ Ἄϊδος.
3. *A* 8. τίς τὰρ σφῶϊ· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκος προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖστοι παρατιθέμενοι καὶ ἐκδόσεις Ὀμηρικᾶς. καθιστᾷσι τε τὸν λόγον οὕτως· εἵπερ ἡ γενικὴ πτώσις καὶ ἡ δοτικὴ ἡ κατὰ δεύτερον πρόσωπον μεταθεῖσα τὸν τόνον, τουτέστιν ἐγκλι- θεῖσα, μενούσης τῆς γραφῆς τὸ τρίτον πρόσωπον παρίστησιν ἐν τῷ· (Θ 416) »γνιώσει μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους» καὶ κατ' ἐγκλισιν ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου· (Θ 402) »γνώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασι, πᾶσα ἀνάγκη καὶ τὴν σφῶϊ, ὀρθοτονομένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον τὸν τόνον μεταθεῖσαν κατὰ τὴν αὐτὴν γραφὴν τὸ τρίτον παραστήσαι. Apoll. Dysc. Synt. 167. 5. Idem περὶ ἁντων.

115 A: ὁμοίως οὖν τὰς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου θέματά τινες ἤξιον εἶναι καὶ ἐκδόσεις τινὰς παρατιθέμενοι »τὸ τὰρ σφῶϊ« σὺν τῷ ι γράφειν, ἐπεὶ καὶ ἡ σφῶϊν δευτέρου οὔσα προσώπου κατὰ τόνου ἐναλλαγὴν τὸ τρίτον ἀποτελεῖ ἐν τῷ »καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν«. Ipse Apollonius eam lectionem improbat, cum addat: ἀλλὰ μήποτε τὸ μαρτύριον παράλογον· ποία γὰρ καὶ ἄλλη ἀντωνυμία τόνου ἐν-ἀλλαγῇ προσώπου γίνεται μεταβατική; Omnino igitur negat accentus diversitate distinguere posse personas et quod apparet hoc tamen discrimen intercedere inter gen. et. dat. personae secundae et tertiae, deesse dicit eas formas in secunda persona formasque tertiae modo relatas esse ad secundam accentu mutato. Cf. Herodian. p. 475. 12 (Lentz), qui Aristarchi lectionem probat et Aristonicum ad A 336. K 546. M 366. Ψ 408.

A 122. Σέλευκος δὲ παρ' Ὀμήρῳ φησὶ τὴν Ἀριστοφάνειον 4. γραφὴν ἔχειν· »Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φιλοκτεανέστατε πάντων«. Eust. 144. 18. Cf. Ludwich. Arist. I 181. 14.

A 211. Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος ἐπὶ τὸ ὀνειδισον στίζειν 5. ἄξιουσιν, καὶ ὑποστίζειν κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, ἢ ἢ τὸ λεγόμενον· »ὥσπερ γὰρ ἔσται, οὕτω καὶ ἔρῳ«. Schol. A. Deinceps Nicanor refellit Seleuci interpunctionem. Cf. Kraussium in M. Rh. 28 p. 489, qui Nicanoris causis etiam alias addit et Baegeum (De Ptol. Ascalonita ad. h. l.).

A 258. διὰ τοῦ ν βουλὴν οὐ διὰ τοῦ ι· οὕτως Ἀρίσταρχος 6. καὶ ἐν τῇ πολυστίχῳ. Schol. A.

A 340. Σέλευκος ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει »ἀναιδέος«. εὐ-7. ἐπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα. »αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλέοφρον«. Schol. A. Refellit eum Didymus: ἀπηνῆ δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. Qui citatur versus αἰὲν . . κερδαλέοφρον, compositus est ex duobus vv. I 372 et A 149. Quare Ludw. Arist. p. 190 recte legere videtur. »αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος« καὶ »ὥμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλέοφρον«. Lehrsii coniecturis, qui γράφεισθαι proponit pro γράφει (cf. schol. A 381) et inserit νῦν post καλεῖ, deinde ἄρτι ante πεπραγμένα, possumus egere.

A 381. Σέλευκος φησιν, ἐν τῇ Κυπρία καὶ Κρητικῇ »ἐπεὶ 8. ῥά νύ οἱ φίλος ἦεν«. καὶ Θεαγένῃς δὲ οὕτω προφέρεται· ἀπίθανον γὰρ τὸ οδενυλίαν φίλος ἦν. Schol. A. Ludw. Arist. p. 192 vere scripsit

τὸ δεινοῦν, *λίαν*. Verbis ἀπίθανον γὰρ κτέ. Seleucus videtur defendere suorum mss. auctoritatem. Quare fortasse etiam Theagenis memoria eidem debetur.

9. B 405—409. ἄριστα τῇ τάξει ὁ πρεσβύτερος καὶ σύμβουλος πρῶτος καλεῖται· δεύτερος Ἰδομενεὺς, καὶ οὗτος καθ' ἡλικίαν, καὶ ὅτι τῶν Ἀτρειδῶν γόνος· τρίτος δὲ Αἴας, ὅτι ἄριστος ἦν τῶν Ἑλλήνων μετ' Ἀχιλλέα, καὶ ὁ Λοκρὸς σὺν αὐτῷ, ὅτι ἴσον θυμὸν ἔχοντες (N 704)· πέμπτος Διομήδης, τῷ Αἴαντι κατ' ἀλκὴν δεύτερος ὢν. ἕκτος Ὀδυσσεὺς, οὐχ ὡς τῶν προειρημένων ἦττων (πῶς γὰρ ὁ »βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσω» (273)), ἀλλ' ὡς μᾶλλον αὐτὸν φιλῶν (B φίλον) παρεῖδεν ὁ Ἀγαμέμνων. τὸν γὰρ (B δέ) ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν, ἀλλ' αὐτόματος ἦλθεν· Schol. B. T.

αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

δῆλον γὰρ, ὡς οὔτε ἀδελφὸν οὔτε γονέας οὔτε γυναῖκα κλητέον οὐτ' εἴ τις ἰσοτίμως (ἰσοτίμους Eust. 247. 12) τινὰς τοῖτοις ἄγει· καὶ γὰρ ἂν ψυχρὸν εἶη καὶ ἄφιλον. καίτοι τινὲς στίχον προσέγραψαν τὴν αἰτίαν προστιθέντες (409) »ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο«, ὥσπερ δέον (ὃν add. C) εἰπεῖν αἰτίαν (αἰτίαν om. A, add. C, fort. εἰπεῖν διὰ τί Kaib.), δι' ἣν ἀδελφὸς αὐτόματος ἂν ἦκοι πρὸς δεῖπνον [οὐδὲ add. Wilam.] πιθανῆς τῆς αἰτίας ἀποδομένης. πότερον γὰρ φησιν ὡς οὐκ ἤδει τὸν ἀδελφὸν ἐστιῶντα; καὶ πῶς οὐ γελοῖον, ὅποτε περιφανὴς ἦν ἡ βουθυσία καὶ πᾶσι γνῶριμος; πῶς δ' ἂν ἦλθεν, εἰ μὴ ἤδει; ἢ νῆ Δία περισπώμενον, φησὶν, αὐτὸν εἰδὼς συνεγνωμόνει, ὅτι μὴ κέκληκε καὶ (τῷ μὴ κεκληκέναι A. corr. Kaib.) συμπεριφερόμενος ἦλθεν αὐτόματος; ὥσπερ ὁ φήσας ἄκλιτον ἦκειν, ἵνα μὴ πρῶϊας ὑποβλέπωσιν ἀλλήλους, ὁ μὲν αἰδούμενος ὁ δὲ μεμφόμενος. ἀλλὰ γελοῖον ἦν ἐπιλαθέσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ταῦτα δι' ἐκείνον οὐ μόνον εἰς τὸ παρὸν θύοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν πόλεμον ἀναδεδεγμένον, καὶ κεκληκότα τοὺς μῆτε γένει προσήκοντας μῆτε πατρίδι προσφκειωμένους. Ἀθηνοκλῆς δ' ὁ Κυζικηνὸς μᾶλλον Ἀριστάρχου κατακούων τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν εὐπαιδευτότερον ἡμῖν φησι τοῦτον Ὅμηρον καταλιπεῖν (τοῦτο Ὅμηρον καταλιπεῖν [ὑπονοῆσαι] Wilam.), ὅσῳ (ὡς A) τῆς ἀνάγκης ὁ Μενέλεως οἰκιοτέρως εἶχεν (ἔχειν A). Δημήτριος δ' ὁ Φαληρεὺς ἐπαρίστερον τὴν τοῦ στίχου παρὰ ληψιν ἐπειπῶν (ἐπειπῶν Dobraeus) καὶ τῆς ποιήσεως ἄλλοτρίαν (ἄλλότριον A), τὸν »ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο« μικρολογίαν ἐμβάλλειν (ἐμβάλλει

A. C. corr. Kaib.) τοῖς ἡθεσιν. »οἶμαι γὰρ, φησὶν, ἕκαστον τῶν χαριέντων ἀνθρώπων ἔχειν καὶ οἰκεῖον καὶ φίλον, πρὸς ὃν ἂν ἔλθοι θυσίας οὔσης τὸν καλοῦντα μὴ περιμείνας«. Πλάτων δ' ἐν τῷ συμποσίῳ περὶ τῶν αὐτῶν λέγει οὕτως (p. 174 b): »ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν (φησί) διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὥς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἵασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς αὐτήν. ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαθὸν τὰ πολεμικά (τὰ πολέμια A. C.) τὸν Μενέλαον δὲ μαλθακὸν αἰχμητὴν, θυσίαν ποιουμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλιτον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν χείρονα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνωνος δίαιταν . . . οὐ δεόντως δὲ (sic C., γοῦν A.) Πλάτων τὸν Μενέλεων ἐνόμισεν εἶναι δειλόν, ὃν ἀρηίφιλον Ὅμηρος λέγει καὶ μόνον ὑπὲρ Πατρόκλου ἀριστεύσαντα (P 1) καὶ τῷ Ἑκτορι πρὸ πάντων πρόθυμον μοναμαχεῖν (προθυμῶν μονομαχεῖ A.) (H 94), καίπερ ὄντα τῇ ῥώμῃ καταδέεστερον, ἐφ' οὗ μόνου τῶν στρατευσαμένων εἴρηκεν. (B 588) »ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιθώς«. εἰ δὲ ὁ ἐχθρὸς ὁ βλασφημῶν (ὁ αἰσχροὺς βλασφημῶν C. cf. schol. P 588) αὐτὸν εἴρηκε μαλθακὸν αἰχμητὴν καὶ διὰ τοῦτο Πλάτων τῷ ὄντι μαλθακὸν αὐτὸν ὑπολαμβάνει, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τιθεὶς ἐν τοῖς φαύλοις, ὃν αὐτὸς φησὶν εἶναι ἀγαθόν, εἴπερ εἰς αὐτὸν εἴρηται τοῦτο τὸ ἔπος (A 225): »οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην ἐλάφοιο«. οὐ γὰρ εἴ τι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, τοῦθ' Ὅμηρος λέγει. πῶς γὰρ ἂν εἴη μαλθακὸς Μενέλαος ὁ τὸν Ἑκτορα μόνος ἀπείρξας τοῦ Πατρόκλου καὶ Εὐφορβὸν ἀποκτείνας τε καὶ σκυλεύσας ἐν μέσοις τοῖς Τρωσὶ. τὸ δὲ μὴδὲ τὸν στίχον, ὃν ἤτις, τελείως κατανοῆσαι ἄτοπον, δι' οὗ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος λέγεται. τοῖς γὰρ ἀνδρειοτάτοις Ὅμηρος εἴωθεν ἐπιφωνεῖν καλούντων τῶν παλαιῶν τὸν πόλεμον βοήν. Athen. V p. 177 c—178 e. De voce βοή cf. Et. m. 202, 25. Apoll. Soph. et Hes. s. v.

Γ 3. Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ Σέλευκος καὶ οἱ πλεῖστοι ὑγιῶς 10. ἐφίστων τῷ οὐρανόθι πρό. ἢ γὰρ εἰς θι. παραγωγή τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Apoll. Dysc. περὶ ἐπιρρημ. 608. 17. Alii οὐρανόθεν πρό scribebant, quos qui refellit, Seleucus ipse esse videtur: ὅπερ τινὲς μετέγραψαν τὸ οὐρανόθεν, ἵνα τὸ ἐκ τόπου δηλωθῇ. ἀλλὰ πάντῃν ἐδόκει καὶ τὸ πρό ἀντικείμενον. ἐπεὶ γὰρ τὸ οὐρανόθεν τὸ ἐξ οὐρανοῦ σημαίνει, οὐ συνίσταται δὲ τὸ πρὸ ἐξ οὐρανοῦ, σαφὲς ὅτι παραπεμπτέον καὶ τὴν διὰ τοῦ θεν γραφήν. Deinceps ostendit Apollonius, quomodo defendi posset οὐρανόθεν et ipse commendat

lectionem οὐρανόφι. Aristonicus ad loc., dum Aristarchi diplen, qui οὐρανόν ab Olympo distinguit, explicat: οὐρανόφι πρό· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ κτέ. Schol. A. παρέλκει δὲ ἡ πρό, ὡς ὁφθαλμοῖο διαπρό. Schol. B. T.

11. Γ 57. Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ στίζειν (scil. εἰς τὸ ἔνεκα), ἵνα γένηται θαυμαστικόν, «ὅσσα ἔοργας», καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον. A. Scholium est Nicanoris, qui ipse ἐπὶ τὸ ἔνεκα βραχὺ διασταλτέον censet. Simil. schol. Schol. B. T.

12. Δ 334. ἔστασαν ὁππότε πύργος·
(οὕτως ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον ἔχει. καὶ τὸ Ἀχαιοῶν ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοῦς. πιθανὸν γὰρ ἐπιμένειν τοὺς Ἕλληνας, ἕως ἂν προ-
επιχειρήσωσιν αὐτοῖς οἱ βάρβαροι καὶ τρόπον τινα δεύτερον μετὰ Πάνδαρον παρασπονδήσωσι.) διὸ καὶ μήποτε ἄμεινον ἐν τῇ πολυ-
στίχῳ φέρεται·

ἔστασαν ὁππότε κέν τις ἐναντίον ἄλλος ἐπελθῶν

Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειεν πολέμοιο. Schol. A. T.

13. I 33. Σέλευκον μέντοι φασὶν ἐπὶ τὸ ἀναξ διαστέλλειν. Schol. A. Nicanor: ἐπὶ δὲ τὸ ἀγορῇ στικτέον, ὡς νόμος ἐστὶν ἐκκλησίας μετὰ παρρησίας λέγειν.

14. Δ 678. οὐδὲ πεζῷ δὲ λόγῳ τις [ἂν add. Maass.] εἶπεν αὐτὰ ἄλλως. Schol. T.

15. II 272. Σέλευκος δὲ ἀθετεῖ. Schol. T.

Discerni non potest, utrum deleverit versum manuscriptorum confusus auctoritati, an, quod ἀγχέμαχοι θεράποντες non habeat, quo referatur.

16. II 807. (δηλοῖ οὖν σχεδίῳ, ὡς »τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.) Σέλευκος δὲ φησιν· οὐ δύνασθαι »σχεδό[θε]ν βάλεν«. Schol. A. T. Cf. Lehrs. Arist.³ p. 60.

17. Σ 385. ἄγαν δὲ ὁ στίχος συντετρόχασται τῇ προθυμίᾳ τῆς ἐρωτήσεως. Schol. T.

18. Ω 476. εἰ δὲ εἰτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι· τίπτε Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ (Σ 385). οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βρότος ἀνῆρ, οὐ καταβαίῃ (μ 77). ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει (κ 358). τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου (ε 263). ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατόν (Δ 680). ἔνθα μὲν οὐ τι βοῶν (κ 98). οὗτοι γὰρ πάντες, ὡς Σέλευκος, ἔμμετρον λαλιὰν ἔχουσιν. Schol. T.

α 215. (εἰ δὲ καθόλου [τὸ add. Schrader] »οὐ γὰρ πώ τις 19. ἐὼν γόνον ἀνέγνω«, πόθεν ἡ γνώσις; ἔδει γὰρ φάναι· ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶδον τὸν γεγεννηκότα, ἀλλὰ μὴ καθόλου ποιεῖσθαι τὴν ἀπόφασιν ὡς μηδενὸς εἰδότος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.) ὁρθῶς οὖν ὁ Σέλευκος εἴρηκεν, ὅτι δεῖ [προς]λαβεῖν (Buttm. λαβεῖν codd.) τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι. κἂν (καὶ H) γὰρ ἀπῇ ἢ τεθνήκη (τεθνήκει M ἔτεθνήκει H), ἅμα τῷ γενέσθαι τὸν παῖδα ἢ μήτηρ διδάσκει τοῦ πατρὸς τοῦνομα· κἂν περιῇ καὶ παρῇ, ἢ μήτηρ δεικνυσιν, ὅτι τούτου ἐστὶ παῖς· ὥστε τὸ »οὐ γὰρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω« προσλαβόντας (Buttm. προσλαβόντες codd.) δεῖ τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι δοκιμάζειν, εἰ μὴ ὁρθῶς εἴρηται. Schol. H. M.

δ 15—20. (τὸ δὲ ὅλον τὸ πρὸς τὰ τοιαῦτα νενευκὸς τοῖς 20. μνηστῆρσι καὶ τοῖς Φαίαξιν ἔνειμεν, ἀλλ' οὐχὶ Νέστορι οὐδὲ Μενελάῳ,) οὐ ἐν τῇ γαμοποιίᾳ μὴ συνέντες (μὴ οὐ συνέντες A.) οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, ὅτι συνεχοῦς οὔσης τῆς ἐστίασεως καὶ τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυῶν, ἐν αἷς παρείληπτο μὲν ἡ (μὲν οὐ A) γαμουμένη πρὸς τοῦ νυμφίου, πέρας δ' εἶχεν ὁ τοῦ Μεγαπένθους γάμος, αὐτοὶ (δὲ ins. cod.) μονάζοντες διηγῶντο ὃ τε Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, μὴ συνέντες ἀλλ' ἐξαπατηθέντες ὑπὸ τοῦ πρώτου ἔπους (δ 3) »τὸν δ' εἶρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν«, προσσυνῆψαν τοιοῦτους τινὰς στίχους (δ 15)

ὥς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερὲς μέγα δῶμα
γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

[τοὺς γ' suppleo] μετενεγκόντες ἐκ τῆς Ὀπλοποιίας (Σ 604) σὺν αὐτῷ γε τῷ περὶ τὴν λέξιν ἀμαρτήματι. οὐ γὰρ ἐξάρχοντες οἱ κυβιστητῆρες, ἀλλ' ἐξάρχοντος τοῦ ᾧδοῦ πάντως ὠρχοῦντο. τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον. διόπερ ὁ μὲν Ἡσιόδος φησιν ἐν τῇ Ἀσπίδι (205) » . . . θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς Μοῦσαι Πιερίδες«. καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· »αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παίηονα«. καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀγχεσίμολπον, Πίνδαρος δ' ἀγγισίχορα τὰ προοίμια. Διόδωρος δ' ὁ Ἀριστοφάνειος ὅλον τὸν γάμον περιέγραψε τοπάζων πρώτας ἡμέρας εἶναι καὶ τὸ λῆγον αὐτῶν,

ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔωλον τῆς συμποσίας οὐκ ἐπιλογιζόμενος. ἔπειτα κελεύει γράφειν· »δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε καθ' αὐτούς«, ἐν τῷ δασεῖ γράμματι, σολοικίζειν ἀναγκάζων. τὸ μὲν γὰρ κατ' αὐτούς κατὰ σφᾶς ἐστὶν αὐτούς, τὸ δὲ λέγειν ἑαυτοὺς σόλοικον. ἀλλ' ὅπερ εἶπον, ἡ τῶν ἀκροαμάτων εἰς τὸ σῶφρον τοῦτο συμπόσιον εἰσαγωγὴ παρ-έγγραφός ἐστιν ἐκ τοῦ Κρητικοῦ χοροῦ μετενηνεγμένη, περὶ οὗ φησιν ἐν Ὀπλοποιίᾳ (Σ 590)

ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
τῷ ἔκελον οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνώσσῳ εὐρείῃ
Λαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἐνθα μὲν ἤϊθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιοι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι.

τούτοις γὰρ ἐπιβάλλει·

πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενος· [μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός
φορμίζων suppl. Kaib.] δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσους.

τοῖς μὲν οὖν Κρησὶν ἢ τε ὄρχησις ἐπιχώριος καὶ τὸ κυβιστᾶν. διό φησιν πρὸς τὸν Κρήτα Μηριόνην (Π 617)

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὄρχηστήν περ ἔοντα
ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα. (Simon. fr. 31) »Κρήτα μὲν καλέουσι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν«. οἱ δὲ λεγόμενοι Λακωνισταί, φησὶν ὁ Τίμαιος, ἐν τετραγώνοις χοροῖς ἦδον . . ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐ μόνον εἰς τὸ τοῦ Μενελάου συμπόσιον ἐμβαλὼν, οὐς οὐ προσῆκε στίχους καὶ τῆς Λακωνίων παιδείας ἀλλότριον ἐποίησε καὶ τῆς τοῦ βασιλέως σωφροσύνης, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κρητικοῦ χοροῦ τὸν ῥῶδον ἐξεῖλεν, ἐπιτεμὼν τὰ ποιήματα τὸν τρόπον τοῦτον·

πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενος· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσους.

ὥστ' ἀνίατον γίνεσθαι παντάπασιν τὸ ἐξάρχοντες, μηκέτι δυναμένης τῆς ἐπὶ τὸν ῥῶδον ἀναφορᾶς σφίζεσθαι. διότι δὲ οὐ πιθανὸν ἀκρόαμα παρὰ τῷ Μενελάῳ τυγχάνειν δῆλον ἐκ τοῦ δι' ὁμιλίας ὅλον τὸ συμπόσιον περαίνεισθαι τῆς πρὸς ἀλλήλους, ὄνομα δὲ μηδὲν εἰρησθαι

τοῦ ᾧδοῦ μηδὲ ᾧδῃν ἦν ἡδε μηδὲ προσέχειν τοὺς περὶ Τηλέμαχον αὐτῷ, καθάπερ δ' ἐν σιωπῇ τινι καὶ ἡρεμία κατανοεῖν μᾶλλον τὸν οἶκον· καίτοι γε πῶς οὐκ ἀπίθανον τοὺς τῶν φρονημοτάτων νείας Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστορος ἐπαριστέρους εἰσάγεσθαι, ὥστε τρόπον ἀγροίκων τινῶν μὴ προσέχειν τοῖς παρεσκευασμένοις ἀκροάσασιν; ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς προσέχει τοῖς τῶν Φαιάκων ἁματοποιοῖς (Θ 264). . . »αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ*, καίπερ ἔχων πολλὰ τὰ περιέλκοντα καὶ δυνάμενος εἰπεῖν (Θ 154) »κῆδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἥπερ ᾄοιδαί«. πῶς οὖν οὐκ ἂν ἀβέλτερος εἴη ὁ Τηλέμαχος ᾧδοῦ παρόντος καὶ κυβιστιγῆρος προσκύντων πρὸς τὸν Πεισίστρατον (δ 70) καὶ τῶν σκευῶν [ῶραν vel θαῦμα vel φροντίδα add. Kaib.] διατιθέμενος (δια del. Kaib.); ἀλλ' Ὅμηρος ὥσπερ ἀγαθὸς ζωγράφος πάντα ὅμοιον τῷ πατρὶ τὸν Τηλέμαχον παρίστησι· πεποίηκε γοῦν ἀμφοτέρους τὸν μὲν τῷ Ἀλκινόῳ (Θ 521), τὸν δὲ τῷ Μενελάῳ (δ 113) διὰ δακρύων γνωριζομένους· Athen. V c. 9—11.

φασὶ τοὺς ἐ' στίχους τούτους μὴ εἶναι τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ τοῦ Ἀριστάρχου. Schol. M. T.

ε' scrips. Dind. pro γ'. Sed recte addit: Fortasse non librarii sed ipsius error est scholiastae, eo explicandus, quod ab antiquiore interprete observatum erat tres postremos versus ex Iliade huc translatos esse.

δ 55. διαμαρτάνουσι δὲ πολλοὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐφεξῆς 21. τιθέντες τούτους τοὺς στίχους·

σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας.

εἰ γὰρ εἴδατα παρέθηκεν ἡ ταμία, δῆλον ὡς κρεάτων λείψανα τυγχάνοντα, τὸν δαιτρὸν οὐκ ἔδει παρeisφέρειν. Athen. V p. 193 b. Cf. Eustath. 1401, 24, qui defendit hos versus.

δ 74. Ζηνὸς που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται 22.
βέλτιον γὰρ οὕτως φησὶν ὁ Σέλευκος γράφεσθαι. Ἀριστάρχος δὲ οὐ δεόντως γράφει· »Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή«. οὐ γὰρ τῆς οἰκίας τὸ κάλλος μόνον ἀποθανυμάζουσι. πῶς γὰρ ἤλεκτρον καὶ ἄργυρος καὶ ἐλέφας ἐν τοῖς τοίχοις ἦν; ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ

τοῦ οἴκου εἰρήκασιν, ὡς ἐστι «δῶματα ἡχῆντα». τοιαῦτα γὰρ δὴ τὰ ὑπόροφα καὶ μεγάλα. περὶ δὲ τῶν σκευῶν τὸ «χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος», οἷς εἰκότως ἐπιφέρεται. «Ζηνὸς που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορώοντα». οὐκ ἐστὶν δ' ἀκόλουθον τῷ· «Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή» ἐπιφέρειν· «ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλά», σόλοικον ὃν τῷ ἀσυνήθει τῆς ἀναγνώσεως· ἔτι τοίνυν οὐδ' ἡ αὐλὴ ἀρμόττει ἐπὶ τοῦ οἴκου. ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος αὐλῇ λέγεται καὶ διανλωνίζεῖν (fort. διανλωνίζεσθαι Kaib.) φαινόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα χωρίον. ἔτι δὲ αὐλὸς μὲν τὸ ὄργανον, ὅτι (ψ A. C.) διέρχεται τὸ πνεῦμα, καὶ πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν ὥσπερ τὸ στάδιον καὶ τὸν κρουνὸν τοῦ αἵματος (χ 18) «αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν». καὶ τὴν περικεφαλαίαν ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ αὐλωπιν. λέγονται δὲ Ἀθήνησι καὶ ἱεροὶ τινες αὐλῶνες, ὧν μέμνηται Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ· καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ δ' καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς, οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Καρκίνος μὲν Ἀχιλλεῖ· «βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περιδρομον στρατοῦ». καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις· «κρημνοὺς δὲ καὶ σίραγγας ἡδ' ἐπακτίας αὐλῶνας». ἐκδεκτέον οὖν καὶ τὸ παρὰ Ἑρατοσθένει ἐν τῷ Ἑρμῇ θηλυκῶς εἰρησθαι· «βαθεὺς διαφύεται αὐλῶν» ἀντὶ τοῦ βαθεῖα, καθάπερ λέγεται θῆλυς ἑέρση. πᾶν οὖν τὸ τοιοῦτον αὐλή, τε καὶ αὐλὼν λέγεται. νῦν δὲ τὰ βασιλεία λεγούσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος· «αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας» καὶ Δίφιλος· «αὐλὰς θεραπεύειν δ' ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου», ἥτοι διὰ τὸ μεγάλους ἔχειν τοὺς πρὸ τῶν οἴκων ὑπαίθριους τόπους ἢ τῷ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις. Ὅμηρος δὲ τὴν αὐλὴν ἀεὶ τάττει ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων, ἐνθα ἦν ὁ τοῦ ἐρκείου Ζηνὸς βωμός. ὁ μέντοι γε (fort. ὁ μὲν γὰρ Kaib.) Πηλεὺς καταλαμβάνεται (Α' 774) «αὐλῆς ἐν χόρτῳ, ἔχε δὲ χρύσειον ἄλειςον σπένδων αἰθοπα οἶνον ἐπ' αἰθόμενοις ἱεροῖσι». ὁ δὲ Πρίαμος (Ω 640) «αὐλῆς ἐν χέρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον». καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς προστάττει τοῖς περὶ τὸν Φῆμιον (χ 675)· «ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων εὐ ναιεταόντων ἐκ φόνου εἰς αὐλήν». ὅτι δὲ ὁμοῦ τὸν τε οἶκον καὶ τὰ κτήματα ἐπήνεσεν ὁ Τηλέμαχος, ἐμφανίζει ὁ Μενέλαος (δ 78)· «τέκνα φίλ', ἥτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι· ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ'»

ἔασιν. Athen. V p. 188f—190a. Cf. Et. m. 170, 10. 743, 16. 169, 43 sq. Et. Gud. 93, 45.

γρ. Ζηρός που τοιαῦτα δόμοις ἐν κτήματα κείται. schol. P.

θ 195. ἀλαός· Σέλευκος δὲ παρὰ τὸ ἀλάσαι, ὃ σημαίνει 23. τὸ ἐλαττώσαι καὶ ἔν' ἣ ὃ ἐλαττωθεὶς τοὺς ὀφθαλμούς. Cram. A. O. 77. 27. Aristarchus (l. c.) derivat ἀλαός ex λάειν h. e. βλέπειν, Herodianus ex ἀλῶμαι.

ι 6. Σέλευκος δὲ τὴν εὐφροσύνην, ὅταν (ὅτε cod.) εὖ φρονῶ-24. μεν καὶ [σώζει add. Schrad.] τὴν αὐτάρκειαν, ἵνα μὴ φαίνεται κόλαξ (fort. ἀκόλαστος). schol. T ex Porphyrio. Pro καὶ τὴν αὐτ. Polak¹⁾ coniecit πρὸς τὴν αὐτ. Cf. Eratosthen. ap. Athen. I p. 16d. Stob. ecl. II, 64 (p. 540 Gaisf.) vv. ι 5 sq. citatis: ἣ δ' εὐφροσύνη ψυχικὴ τίς ἐστι διάθεσις, ἣν ἂν τις ἐξηγήσαιτο καλὴν φρόνησιν, τοῦτο δ' ἂν τὴν ἐπὶ τοῖς καλοῖς φρόνησιν. Cum Porphyrio Procl. in proleg. Reipubl. Platon. p. 385²⁾ ita consentit, ut magnum discrimen extare dicat inter ἡδονήν et εὐφροσύνην.

ι 445. λαχμῶ· Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ διὰ τοῦ ν γράφεσθαι 25. λάχνω, ὃ σημαίνει λάχνην. Et. m. 558. 26. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν ἐνταῦθα λάχνω κατὰ Ἡρωδιανόν. schol. M.

Incerti loci.

ὅτι Σέλευκός φησι τὴν παρ' Ὀμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοι-26. χείων μεταθέσει· δίαταιν εἶναι· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαΐσασθαι λέγειν βιαιότερόν ἐστιν. Athen. I p. 24b. Alibi hanc etymologiam non repperi. Aristarchi doctrina extat apud Athenaeum p. 12c.

In Hesiodum.

In theogoniam.

114. ταῦτα δύο ἔπη (114 et 115) Σέλευκος ἀθετεῖ· οἱ δὲ 27. περὶ Ἀρίσταρχον τὸ ἐξ ἀρχῆς μόνον ψέγουσιν (cod. λέγουσιν. corr. Schoem.) Schol.

160. στεينوμένη· Σέλευκος ἀχνυμένη γράφει. οὐ γὰρ ἐστενο-28.

¹⁾ Ad Odysseae eiusque scholiastas curae secundae Lugd. Bat. 1881 p. 397.

²⁾ Legitur hoc opus post Platonis Tim. ab Joh. Valdero Bas. 1534 edit.

χωρεῖτό φησιν, ἀλλὰ διὰ τοῖς κρυφθέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἔλνυεῖτο. Schol.

ὁ Σέλευκος φησιν ἀχνυμένη ἢ λυπουμενή. Schol.

29. 270. ἄμεινον δὲ γράφειν καλλιπάρηος, ἢ ἢ ἐπὶ τῆς Κητοῦς τὸ ἐπίθετον, ὡς Σέλευκος· ἄλλως τε καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω τὴν Κητὸν καλλιπάρηον εἶπεν. Schol.

30. 573. ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε· ἐπειδὴ μετὰ μηχανῆς γίνεται, ἀθετεῖ ἐνταῦθα ὁ Σέλευκος δώδεκα στίχους, ἀπρεπὲς γὰρ θεὰν οὔσαν τὴν Ἀθηνᾶν κοσμεῖν γυναικα. Schol.

In Opera et Dies.

31. 96. κακῶς δὲ εἶπεν »ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι« ἐπὶ τοῦ πίθου δόμον εἰπών. Σέλευκος δὲ γράφει πίθοισι. Schol. Tzetz.

32. 549. πυροφόρος· Σέλευκος δὲ γράφει »ἄηρ ὀμβροφόρος«. Schol. Procl.

In Scutum.

33. 415. οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν· Σέλευκος γράφει χαλκός, ἢ ἢ ἐπὶ τοῦ δόρατος. ἢ γὰρ ἀσπίς οὐκ ἐπεποιήτο ἀπὸ χαλκοῦ. Schol. Tzetz. Cf. Didymum ad Γ 348. H 259. P 44 (ubi idem extat semiversus) χαλκός· οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν.

In poetas tragicos.

34. Aeschylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας· Ἰππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. In principio enim trochaeum posuit; quem imitans Sophocles teste Seleuco profert quaedam contra legem metrorum sicut in hoc: Ἀλφεισίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ. Priscianus ex Heliodoro ap. Keil. gramm. lat. III 428. 1.

Ὑπόμνημα τῶν Σόλωνος ἀξόνων.

35. Σέλευκος δ' ἐν ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων ὀργεῶνάς φησι καλεῖσθαι τοὺς συνόδους (Suid. συλλόγους) ἔχοντας περὶ τινὰς ἥρωας ἢ θεούς. Phot. et Suid. s. v. ὀργεῶνες. Cf. Harpocrat. (Phot. Suid.) s. v. ὀργεῶνας· ὀργεῶνες δ' εἰσὶν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἥρώων συνιόντες. Et. m. 629. 23. Bekk. An. p. 286. Videntur haec pertinere ad Solonis legem ap. Gaium (Dig. 47. 22) servatam. Cf. frg. 58.

Γλῶσσαι.

Σέλευκος δ' ἄζους τὰς θεραπαίνας καὶ τοὺς θεράποντας, ἀπο- 36.
φράσῃν δὲ τὴν δούλην καὶ βολίζην, σίνδρωνα δὲ τὸν δουλέκδου-
λον, ἀμφίπολον δὲ τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, πρόπολον
δὲ τὴν προπορευομένην. Athen. VI p. 267 c. Hes. ἀπόφαρσις ἢ
ἐταίρα. Hes. σίνδρων[ας]· (πονηρῶν, βλαπτικῶν, οἱ δὲ) ἀπελευ-
θέρους ἢ δούλους.

ἄρθρεμβολα in fine Σελεύκων. Cram. A. P. IV 61. 12. ἀρ- 37.
θρέμβολα· ὄργανα τιμωρητικά, παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸν ἐμβαλλόμενον.
ἢ τὰ βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν· καὶ βασανιστήριον. Et.
Gud. s. v. cf. Hes. s. v. Verbum primum invenitur ap. Gregor. Naz.

ἄστηνος· ὁ πένης ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν στάσιν· οὕτω Σέλευκος. 38.
A. P. IV 61. 19, cf. Et. m. 159. 11. ἄστηνος ὁ δυστυχὴς καὶ πένης·
παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν. σύνεστι δὲ τοῦτο πένητι.
Cf. Hes. s. vv. ἀστηνόν, ἀστήνες.

βατήρ· τὸ ἄκρον τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος, ἀφ' οὗ 39.
ἄλλονται τὸ πρῶτον. Σέλευκος. Bekk. An. I 224. Cf. Polluc. II
200 p. 100.

βατήρ· ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. »αὐτὸν κέρουκας
τὸν βατήρα τοῦ λόγου« φησί τις. ὅτι τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον.
Et. m. 192. 2.

βλήμα δὲ φησι καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερ- 40.
μὸν Σέλευκος. Athen. III p. 114 d. Hes. βλήθα· ἄρτος ἐντεθρυμ-
μένος. Extat etiam βλωμός, quo commendatur βλήμα.

Βούδιος· παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα· »κύων δὲ τις ἐβόα δεδε- 41.
μένος ὥσπερ Βούδιος«. Σέλευκος ἀποδίδωσιν ἄφρων ἀνόητος.
Parum certa sunt, quae Kockius (frg. comicor. I p. 702 et Mus.
Rh. 30. 413) coniecit post δεδεμένος inserendum esse ἔνδον et pro
Βούδιος scribendum Βουλίας.

Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις βράβυλά φησιν ἦλα κοκκύμηλα μά- 42.
δρα τὰ αὐτὰ εἶναι, τὰ μὲν μάδρα οἷον μαλόδρα, τὰ δὲ βρά-
βυλά φησιν, ἔτι εὐκοίλια καὶ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα, ἦλα δὲ οἷον
μῆλα, ὡς Δημήτριος ὁ Ἰξίων λέγει ἐν Ἑτυμολογίᾳ. Athen. II 50. a.
Suid. s. v. βράβηλα. Et. m. 211. 6.

βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τῆς ἐλάφου κεφαλὴ, ὡς 43.
Σέλευκος ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν. Steph. Byz. s. v. βρεντήσιον. Addit

- Et. m. 212. 28. βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσσάπιοι. Et. Gud. 115, 4. Lexic. Angelican. s. v. Βρυνδύσιον.
44. γλυκίνας· ὁ διὰ γλυκέος [οἴνου add. Hes.] καὶ ἐλαίου πλακοῦς παρὰ Κρησίν, ὡς φησι Σέλευκος ἐν γλώσσαις. Athen. XIV p. 645 d. Hes. s. v.
45. Σέλευκος ἐν ταῖς γλώσσαις καὶ γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαι φησι σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα εἰκνύαν. φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναικας ἐσθίειν διὰ τὸ ποιεῖν ματαιισμούς, ὡς καὶ Πλάτων ὁ κωμωδοποιός φησιν ἐν Κλειτοφῶντι. Pro σύκῳ σίδῃ vel σιδίῳ scribendum est. De variis enim ficorum generibus dicitur neque de eis fructibus, qui ficis sunt similes. Athen. III p. 76 f.
46. Σέλευκος δὲ οὕτω ἐξηγεῖται ταύτην τὴν λέξιν· Γράβιον ἐστὶ τὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὃ περιεθλασμένον (ὅπερ ἐθλασμένον A. E.) καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσιν· Θεοδωρίδας γοῦν ὁ Συρακούσιος ἐν Κενταύροις διθυράμβῳ φησί·
Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν
οἶον ἀπὸ [perierunt litt. septem λαμ] πάδων.
 μνημονεύει δὲ τῶν γραβίων καὶ Στράτις ἐν Φοινίσσαις. Athen. XV p. 699 e. Cf. Bekk. An. 789. 30. Cram. A. O. IV 326. 2 γράβδης. Et. m. γραβδῖς.
47. γυρτόν· σκύφον. Hes.
Καλεῖται δὲ ὁ σκύφος ὑπὸ Ἑπειρωτῶν, ὡς φησι Σέλευκος, λυρτός. Athen. XI p. 500 b. Utrum γυρτός an λυρτός verum sit, certe discernere nequeo, sed vix potest negari adiectivi γυρός (curvus) affinitas.
48. Σέλευκος δ' εἰπὼν ἐκπώματος εἶναι γένος τὸν δαῖνον παρατίθεται Στράτιδος ἐκ Μηδείας· »οἷσθ' ᾧ προσείοικεν, ᾧ Κρέον, τὸ βρέγμα σου; ἐγὼ δ' αὖ δαῖνον περὶ κάτω τετραμμένῳ«. Athen. XI p. 467 e. Cf. Et. m. et Hes. s. v.
49. διάσχεσις· οὕτω λέγεται τις ἐν μουσικῇ τροπὴ ὡς τὸ διάστημα. Σέλευκος δὲ κροῦσμα μουσικόν. Hes. s. v. Et. m. 340. 8.
50. Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον, δάρατον δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν. ἐννίταν δὲ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην, ἐρικίτην δὲ καλεῖσθαι τὸν ἐξ ἐρηγισμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γιγνόμενον καὶ χονδρώδους. Athen. III p. 114 b. Cf. Hes. s. v. δραιόν, δαρών, ἐρικτά.

εἶρω· . . ὁ δὲ Σέλευκος ἀπὸ τοῦ συνειργμένα καὶ συνηρμοσ- 51.
μένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Et. m. 304. 27.

Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις ἔλλωτίδα καλεῖσθαι φησι [παρὰ 52.
Κρησὶ addidi] τὸν ἐκ μυρρίνης πλεκόμενον στέφανον, ὄντα τὴν περι-
μετρον πηχῶν κ', πομπεύειν τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἐορτῇ. φασὶ δ'
ἐν αὐτῷ τὰ τῆς Εὐρώπης ὅσα κομίζεσθαι, ἣν ἐκάλουν Ἑλλωτίδα.
ἄγεσθαι δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ τὰ Ἑλλώτια. Athen. XV p. 678 b.
Cf. Steph. Byz. Γόρτυν· πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτίς. οὕτω
γὰρ παρὰ Κρησὶν Εὐρώπη. Cf. Et. m. s. vv. Ἑλλωτία et Ἑλλωτίς
et Hes. s. eisd. vv.

ἐμπέμπας· (ἐμπέμπας cod.) ὁ αὐτός φησι (scil. Σέλευκος), 53.
πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρη-
πίσιν, εἰς ἃς ἐντίθεται τὰ διὰ (τοῦ) τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια.
(τὰ διὰ κηροῦ E. τὰ διὰ τυροῦ Hes., unde delevit articul. Casaub.)
Athen. XIV p. 645 d. Hes. s. v. addit Ῥόδιοι.

ἐπιθυμίς· Σέλευκός φησι τὰ πάντα στεφανώματα. Athen. XV 54.
p. 678 c. Hes. s. v.: παντοδαπὰ στεφανώματα.

ἐπτά· ἀπὸ τοῦ ἐπιέναι τῷ δεκάτῳ ἀριθμῷ· οὕτως Σέλευκος. 55.
Et. m. 368. 5.

τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρηῖτες θηλείας κα- 56.
λοῦσιν, ὡς φησι Σέλευκος· οὗς ἐν (καὶ ἐν A.) θυσίαις τιςὶν ἐν-
αγίζουσιν. Athen. XIV p. 658 d.

καρβάνοι· τὰ τῶν σφενδονῶν καρφία, ὡς Σέλευκος. Hes. 57.

ἐπὶ λείαν· ἐπὶ ληστείαν. Hes. 58.

Cf. Lob. Aglaoph. 305, qui ad commentarium Axonum rettulit.

μετάνιπτρον· . . ἐνιοι δὲ τὴν μετὰ τὸ νύψασθαι πόσιν, ὡς 59.
Σέλευκος ἐν γλώσσαις. Athen. XI p. 487 a. Hes. s. v.

μήλη ἱατρική, δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονούμενα· μηλοῦν γὰρ 60.
τὸ ψηλαφᾶν λέγεται· καὶ μηλωθρὰ τὰ πορφυρὰ βάμματα. οὕτω
Σέλευκος. Et. m. 583. 48. Cf. Et. Gud. 391. 32.

Phot.: μηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι.

Λάκωνας δὲ Σέλευκος ἐν γλώσσαις φησὶ καλεῖν τὰ μαλακὰ κάρνα 61.
μυκήρους, Τηνίους δὲ τὰ γλυκέα κάρνα. Athen. II p. 52 c. Hes. s. v.

κόρη . . σημαίνει τὴν παρθένον παρὰ τὸ κορῶ τὸ ἐπιμε- 62.
λοῦμαι. ἐξ οὗ καὶ νεωκόρος ὁ τοῦ ναοῦ ἐπιμελούμενος. Σέλευκος.
Et. Gud. 339. 45. Cf. Et. Gud. 147. 25. Διόσκουροι· οἱ τοῦ Διὸς
ἐπιμελούμενοι. τὸ γὰρ ἐπιμελεῖν κορεῖν λέγεται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ

- νεωκόρος καὶ σηκοκόρος. Cf. Cram. A. P. IV 41. 22. A. O. II 453. 1. Et. m. s. v. κόρη et Eust. in adn. ad hymn. pentec. Damasc. v. 227. (Mai spicil. Rom. V 363) derivant νεωκόρος (Eust. etiam σηκοκόρος) a verbo κορεῖν, quod sit καθαίρειν.
63. Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις πρωτερικήν φησι καλεῖσθαι γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρῶτον τὸν καρπὸν. Athen. III p. 77 d. Hes. s. v.
64. πανσαγία ἢ πανοπλία, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ σάκους εἴρηται. οὕτως εὖρον εἰς τὸν Σέλευκον (ὡς φησι Σέλευκος Vossianus). Et. m. 650. 53. Hes. s. v. Cf. Schol. Soph. Antig. 107, Ar. Acharn. 573, ubi rectius a σάγη derivatur.
65. πεμμάτων δὲ πρῶτον φησι μνημονεῦσαι Πανάσσειν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, »πολλὰς δὲ νοσάδας ὄρνις«. Athen. IV p. 172 d.
66. σησαμῆν περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος. ἡ δὲ χρῆσις ἐτέρως. Photius s. v. σήσαμον. Extabat σησάμη et σησαμῆ sed ut significationis discrimen inter utrumque non intercedat. Scilicet de herba deferebatur vox ad placentam: Hes. σησάμη· σησαμῖς καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης. Moer. ὕτριά· πλάσματα λεπτὰ σησαμῆ πεπλασμένα. Arist. Pac. 869 σησαμῆ de placenta videtur dici. Aristarchus et Seleucus pro σησάμη, quam formam usitatiorem fuisse dicit Photius, ex analogia statuebant σησαμῆ. Cf. Herodian. (Lentz I 325. 7) τὸ δὲ σησαμῆ περισπᾶται ὡς ἐκ συναιρέσεως. II 319. 29. II 425. 8. Cram. A. O. II 323. 4. Praeter ἀμυγδαλῆ cf. σῦκον συκῆ, ῥόδον ῥοδῆ, μῆλον μηλῆ, κεράσιον κέρασος et κερασέα.
67. στήριον· ἰέρακι. Σέλευκος. Hes. Sane glossa est plane obscura. M. Schmidt cogitavit de στήρι· στέατι, sed vix debet mutari verbum ἰέρακι. Quare aut στήρι· ἰέρακι, quod litterarum ordine commendatur aut ut Pearsonus coniecit στήριον· ἰέρακα verum esse videtur.
68. τιάλλακτον· Σέλευκος· παρὰ Ἐπαινέτῳ ἔμβαμμά τι (ἐνβάμματι cod.) Hes.

Περὶ Ἑλληνισμοῦ.

69. Κράτης δ' ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀττικῆς λέξεως Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα· καὶ βλεπε σίναπν καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε,

καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλληνισμοῦ· ἐστὶ δὲ ὁ στίχος ἐξ Ἰππέων καὶ ἔχει οὕτως· »κάβλεψε νᾶπν«. οἶδεις δ' Ἀττικῶν σίναπν ἔφη. Athen. IX p. 367 a. Quia pergitur dici de discrimine inter νᾶπν et σίναπν, ea, quae sequuntur, eidem attribuo: ἔχει δὲ ἐκάτερον λόγον. νᾶπν μὲν γὰρ οἶον νᾶφν, ἔτι ἐστέρηται φύσεως. ἀφνὲς γὰρ καὶ μικρόν, ὥσπερ καὶ ἡ ἀφύη. σίναπν δὲ ὅτι σίνεταί τοὺς ὥπας ἐν τῇ ὕδμῃ, ὥς καὶ τὸ κρόμμνον ὅτι τὰς κόρας μύομεν. Cf. Hes. s. v. Prynich. p. 349 (Rutherford.) Moer. Aliam voc. νᾶπν etymolog. vide Et. m. 597. 30.

Σέλευκος δ' ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· ταῶς· παραλόγως 70. δ' οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσι καὶ περισπῶσι. τοῖς δὲ πρώτοις τῶν φωνηέντων κατὰ τὰς ἀπλᾶς τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰς συνεκφέρεσθαι ἐθέλει καὶ ἐνταυθοῖ (fort. ἐντεῦθεν Kaib.) προάπτουσα (πρόττουσα C. superscr. α. πράττουσα A.) καὶ τάχιον ἐκθέουσα δι' ἐπιπωλῆς ἐστὶ τῶν λέξεων. τεκμαιρόμενοι οὖν Ἀθηναῖοι καὶ διὰ τῆς τάξεως τὴν ἐνοῦσαν τῇ τροσφδίᾳ φύσιν οὐκ ἐπὶ τῶν φωνηέντων αὐτὴν τιθέασιν ὥσπερ τὰς ἄλλας, πρὸ δὲ τούτων τάσσουσιν. οἴμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ *Η* στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασείαν. διόπερ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ *Η* προγράφουσιν, τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς διασημαίνοντες. εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ὁ ταῶς (τοῦ ταῶς C. fort. τὸ ταῶς Kaib.) πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται. Athen. IX p. 398 a. Hes. s. v. De eadem re fere eadem dicit Trypho apud Athenaeum paulo ante Seleucum. Cf. Apoll. Dysc. synt. 319. 20. Lehrs. Arist.³ p. 320 sq.

Προτατικὸν πρὸς Πολύβιον.

Arist. Thesm. 840. πολλάκις εἶπον (εἶπεν cod.), ὅτι προ-71. βάλλει ὁ Ὀμηρικὸς (προβάλλει ὁμηρικῶς cod.) ἐν τῷ πρὸς Πολύβιον προτατικῷ, τίς ἢ Ὑπερβόλου μήτηρ. Schol. R.

Προτατικὸν πρὸς Ζήνωνα.

Thesm. 1175. βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν ὄρχημα ὄκλασμα 72. καλεῖται (καὶ περσικὸν τὸ κλάσμα καλεῖται καὶ τὸ περσικὸν ὄρχημα cod.), περὶ οὗ Ἰόβας μακρὸν πεποιήται λόγον ἐν τοῖς περὶ τῆς Θεατρικῆς (ιατρικῆς cod.) ἱστορίας, ὥστε λελύσθαι τὴν Σελεύκου πρότασιν. προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ [τί inser.

Wil.] τὸ (τὸ om. R.) Περσικὸν ὄκλασμα. Schol. R. Hes. s. v. Περσικά.

73. Σέλευκος· μορίαί τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι. Et. m. 59c, 44. Gud. 398. 24. Quid adduxerit Seleucum ad hanc explicationem comperimus ex schol. Arist. Nub. 1005: αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει μορίαί ἐκαλοῦντο. λέγουσι γὰρ ὅτι Ἀλιρρόθιος, ὁ παῖς Ποσειδῶνος, ἠθέλησεν ἐκκόψαι αὐτάς διὰ τὸ τῆς ἐλαίας εὐρεθείσης κριθῆναι τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν καὶ ταύτης ἀποτυχῶν ἔπληξεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ διὰ τοῦτο μορίαί αἱ ἐλαῖαι (αἱ om. cod.) ἐκλήθησαν. R. Eandem fabulam Et. m. l. c. profert, sed ita, ut misceatur cum alia de Halirrthothii morte fabula, quae extat apud Apollod. 3. 14. 2. Zenonis sententia extat Et. m. l. c.: Ζήνων δὲ ὁ Μύνδιος, ὅτι τὸ βρῶν τῶν ἐλαιῶν ἐκάλουν μόρον· ἐνθεν αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι μορίαί ἐλέγοντο.

Περὶ φιλοσοφίας.

74. Σέλευκος μέντοι φησὶν ὁ γραμματικὸς Κρότωνά τινα ἱστορεῖν ἐν τῷ Κατακλυμβητῇ Κράτητά τινα πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι τὸ βιβλίον (scil. Heracliti), ὃν καὶ εἰπεῖν Ἀηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγῆσεται ἐν αὐτῷ. Laert. Diog. IX 1. 7. Verba ὃν καὶ εἰπεῖν κτέ. hic pertinent ad Cratetem. Sed alio loco dicuntur eadem de Socrate (II 5. 7): φασὶ δὲ Εὐριπίδην αὐτῷ (scil. Socrati) δόντα τὸ (τὸ om. cod. Cantabr.) τοῦ Ἡρακλείτου σύγγραμμα (τὰ τοῦ Ἡρακλείτου συγγράμματα Vindob. 106) ἐρέσθαι »τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· »ἂ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἂ μὴ συνῆκα· πλὴν Ἀηλίου (δολίου Vindob. 106) γέ τινος δεῖται κολυμβητοῦ«. Priore loco verba ὃν καὶ εἰπεῖν κτέ. inserta esse ex altero contendit Nauckius (Herm. 24 p. 458 sq.). Sed apparet in libro qui inscribitur κατακλυμβητῆς, illud dictum de urinato bene locum habere. Deinde etiam plura extant in nono libro quam in altero haec verba: ὃς οὐκ ἀποπνιγῆσεται ἐν αὐτῷ. Ergo concedendum est idem dictum traditum esse et ut Socratis et ut Cratetis. Hoc ut significet discrimen, utriusque additur auctor (Aristo et Seleucus). Quae cum ita sint comparata, etiam coniectura Nauckii, qui pro Ἀηλίου scribi vult δεινοῦ, vera esse nequit. Traditam lectionem defendit O. Crusius Philol. 47 p. 383, sed ut

Nauckio non persuaderet. Tamen mihi quidem plane veri est simile, Delios, quoniam Glaucus apud eos vixit, quem ἀγαθὸν κολυμβητὴν Mnaseas (Athen. VII 296b) praeter alios vocat, propter hunc optimos urinatores esse creditos.

γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πλάτων φιλόσοφος Ῥόδιος, μαθητὴς 75. Παναιτίου, καθά φησι Σέλευκος ὁ γραμματικὸς ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσοφίας. Laert. Diog. III 75.

Περὶ βίων.

Σέλευκος δὲ ἐν β' περὶ βίων ἀμαρτάνειν φησὶ Κράτητα 76. νομίζοντα ἐν ταῖς ἱεροποιαῖς Ὀμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ. ὠνομάσθησαν γοῦν ἀπὸ τῶν ὁμηρῶν, ἐπεὶ αἱ γυναικὲς ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι, καὶ δόντες ἀλλήλοις ὁμηρεὺς νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο, ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὀμηρίδας λέγουσιν. Harpocrat. s. v. Ὀμηρίδαι.

Σύμμικτα.

Στυμφηλίδες δὲ λέγονται περὶ αὐτὴν (scil. τὴν Στυμφηλίδα 77. λίμνην) ὄρουθες, ἃς πλωίδας εἶπεν Ἀπολλώνιος. οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζεσθαι Σέλευκος ἐν Συμμίκτοις. Schol. Apollon. Rhod. II 1052. Cf. Wilam. Herakl. I adn. 60.

Incertae sedis.

Σέλευκος δὲ φησι τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον 78. ἐπὶ πλεῖον οὔτ' ἄλλην ἡδονάθειαν προσφέρεισθαι, μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας. διὸ καὶ θοίνας καὶ θαλείας καὶ μέθας ὠνόμαζον· τὰς μὲν ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον, τὰς δ' ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνήεσαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὴν δαίτη θάλειαν. τὸ δὲ μεθύειν φησὶν Ἀριστοτέλης [παρὰ suppleo] τὸ μετὰ τὸ θύειν αὐτῷ χρῆσθαι. Athen. II 40c. Post θαλείας Kaib. delet verba καὶ μέθας ut glossam, sed vix iure, siquidem Seleucum Aristotele uti concedimus. Cf. Suid. s. v. μέθη. Aristotelis etymol. redit etiam apud Philon. (de plant. Noë) p. 354 Mang.

(ἐγὼ δ' ἐπεὶ παρεξέβην περὶ τῶν ἀρχαίων κράσεων διαλεγόμενος, ἐπαναλήψομαι τὸν λόγον τὰ ὑπὸ Ἀλκαίου τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα ἐπὶ νῦν βαλλόμενος) φησὶ γάρ που οὗτος (fr. 41. Bergk.).

ἔγχεε κέρναις ἓνα καὶ δύο.

ἐν τούτοις (τοῖς Α.) γὰρ τινες οὐ τὴν κῥᾶσιν οἶονται λέγειν αὐτόν, ἀλλὰ σωφρονικὸν ὄντα καθ' ἓνα κύαθον ἄκρατον πίνειν καὶ πάλιν κατὰ δύο. τοῦτο δὲ ὁ Ποντικὸς Χαμαιλέων ἐκδέδεκται (ἐνδέδεκται Α.) τῆς Ἀλκαίου φιλοινίας ἀπειρώς ἔχων. κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὕρισκεται· χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις (fr. 34 Bergk.)

ὔει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας
χειμῶν, πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί . .
κάββαλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεῖς
πῦρ, ἐν δὲ κέρναις οἶνον ἀφειδέως
μελιχρόν, αὐτὰρ ἄμφι κόρσῳ
μαλθακὸν ἄμφι . . γνόφαλλον.

Θέρονος δέ· (fr. 39)

τέγγε πνεύμονας οἶνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.
ἅ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δίψαις ὑπὸ καυμάτος.

τοῦ δ' ἕαρος· (fr. 45)

ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπαῖον ἐρχομένοιο.

καὶ προσελθὼν·

ἐν δὲ κέρνατε τῷ μελιαδέος ὅττι τάχιστα
κρατῆρα.

ἐν δὲ τοῖς συμππτώμασιν· (fr. 35)

οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπην.
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βυκχί· φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνειακμένοις μεθύσθην.

ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις· (fr. 20)

νῦν χρὴ μεθύσθην καὶ τινα πρὸς βίαν
πώνην ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύειν φησὶν· (fr. 44)

μηδὲν ἄλλο φντεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἓνα καὶ δύο κύαθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτω ἐκδεχομένοις. φησὶ γάρ (fr. 41)

πίνωμεν· τί τὰ λύν' ὀμνένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
καὶ δ' ἄειρε κυλίχραις μεγάλαις αιταποικίλα·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχρε κέρναις ἓνα καὶ δύο
πλέαις· κακ κεφαλᾶς· [ᾠ] δ' ἄτέρα τὰν ἄτεραν κύλιξ
ῶθήτω.

ἓνα πρὸς δύο ῥητῶς κινῶναι κελεύων. Athen. X 430a—d. Partim repetit. I 22 e. Videtur hoc fragmentum extitisse in quaestione aliqua sylloge.

Σέλευκος δὲ Θορκῶν φησί τις ἐν τοῖς συμποσίοις ἀγχόνῃ⁸⁰. παίζειν βρόχον ἀρτήσαντας ἕκ τινος ὕψους, πρὸς ὃν κατὰ κάθετον ὑποτίθεσθαι (προστίθεσθαι A. C.) λίθον εὐπερίτρεπτον (τοῖς ἐπιβαίνουσι iure suspect. videtur Kaib.). διαλαγχάνειν οὖν αὐτοὺς καὶ τὸν λαχόντα ἔχοντα δρεπάνιον ἐπιβαίνειν τῷ λίθῳ καὶ τὸν τράχηλον εἰς τὸν βρόχον ἐντιθέναι. παρερχόμενον δὲ ἄλλον ἐγείρειν τὸν λίθον· καὶ ὁ κρεμώμενος ὑποτρέχοντος (ἐπιτρέχοντος A. C.) τοῦ λίθου, ἐὰν μὴ ταχὺ φθάσας ἀποτέμῃ τῷ δρεπάνῳ, τέθνηκε καὶ οἱ ἄλλοι γελῶσι παίδιαν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον. Athen. IV 155 e. Post verba ἕκ τινος ὕψους cod. στρογγύλον, quod del. Kaib., transp. post λίθον Wilam.

τῆς δὲ κατὰ τοῦτον (scil. Memphin) ὀρχήσεως τῆς Ἰταλικῆς⁸¹. (τραγικῆς cod.) καλουμένης εἰσηγητῆς γέγονε Βάθυλλος ὁ (ὁ om. C.) Ἀλεξανδρεὺς, ὃν φησι παντομίμους (Herweerd., qui addit ὀρχήσεις: νομίμως C. E.) ὀρχήσασθαι Σέλευκος. Athen. I 20 d. Pro τραγικῆς Wil. coniecit Ἰταλικῆς. Bathylli enim saltatio ἱλαρωτέρα vocatur ab Athenaeo p. 20 e. Cf. Suidam s. v. Πυλάδης· Κίλιξ ἀπὸ κώμης Μησαρινῶν, ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως τῆς Ἰταλικῆς, ἥτις καὶ ὑπ' αὐτοῦ εὐρέθη ἀπὸ τῆς κωμικῆς ὀρχήσεως, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς σατυρικῆς κτῆ.

τὰς μὲν οὖν ὅλας (scil. ἀρχάς) Ἑρμῆς ἐν ταῖς διςμυρίαις⁸². βίβλοις, ὡς Σέλευκος ἀπεγράψατο ἢ ταῖς τριςμυρίαις τε καὶ ἐξακισχιλίαις καὶ πεντακοσίαις καὶ εἴκοσι πέντε, ὡς Μανεδῶς ἱστορεῖ, τελέως ἀνέδειξε. Jambl. Myst. Aeg. VIII c. 1. Aut libris περὶ φιλοσοφίας hoc fragmentum videtur esse attribuendum aut περὶ θεῶν, nisi forte theologum omnino ab Homericō Seleuco distinguere vis. Cf. Partheium ad loc.

